

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1903

ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Τριπόδων 11
Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ

Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Α΄ - ΦΥΛΛΟΝ 22^{ον}

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προσληρωτέαι)
ΕΣΩΤΕΡ. ἔτησίᾳ δρ. 4.— ἔξμ. δρ. 2.50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ. χρ. 5.— » φρ. χρ. 3.—

* ΑΛΥΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ *

Η ΠΕΤΡΑ ΤΟΥ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΟΥ

Ἡ καμπάναις ἐκτυποῦσαν λυπητερά. Ἦτο Μεγάλη Πορασκευή. Τὰ κορίτσια ἐσυνάζοντο σ' τὴν ἐκκλησιὰ καὶ ἐσιόλιζαν τὸν Ἐπιτάφιο μὲ εὐλάβεια καὶ κατάνυξι.

Τὶ ὄμορφες ποῦ εἶνε αὐτὲς ἢ ἡμέρες τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, εἴτε σὲ χωρῶ βρῖσκειται κανεὶς εἴτε σὲ μεγάλη πόλι!

Κάποιο μυστικὸ μεγαλεῖο. ποῦ δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸ παραστήσῃ κανεὶς μὲ λόγια, χύνεται σ' ὅλη τὴ φύσι, ἢ καρδιὰ σφίγγεται ἄθελα καὶ αἰσθάνεται κανεὶς τὰ μάτια τὸν εἶοιμα νὰ βουρκώσουν. Κι' αὐτὸς ὁ οὐρανὸς πάντοτε αὐτὲς τὲς μέρας φορεῖ πένθημα καὶ τὰ σύννεφα ἐκεῖνα, ποῦ κρύβουν τὸ ἥλιο, σκεπάζουν σὰν πελώριες πλάκες τὴν καρδιά.

Ἐκεῖνο τὸ χρόνον ἦτανε διπλὴ ἡ λύπη. Ὅλα τὰ παληκάρια τοῦ χωριοῦ λείπανε σ' τὸν πόλεμον. Ἡ μητέρες, ἢ ἀδελφές, ἢ γυναῖκες ὅλων ἐκείνων ποῦ ἡ Πατριδα τοὺς εἶχε φωνάζει νὰ τὴν ὑπερασπίσουν, ἐπήγαιναν ὅλαις σ' τὴν ἐκκλησιὰ μανροφορεμένες καὶ μὲ τὰ δάκρυα σ' τὰ μάτια νὰ προσκνήσων τὴ χάρι Ἐκείνου ποῦ ἐσταυρώθηκε γιὰ χάρι δική μας καὶ νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ προστατεύῃ ἐκείνους ποῦ ἐκινδύνεον.

Πρὶν νὰ πᾶνε σ' τὴν ἐκκλησιὰ τὰ κορίτσια αὐγὴ-αὐγὴ εἶχαν μαζεντῆ σ' τὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ. Ὅλαις ἦταν ἐκεῖ, μόνον ἢ Ἀννέζα ἔλειπε. Οὔτε χιτὲς δὲν εἶχε πάει σ' τὴν ἐκκλησιὰ, οὔτε προχιτὲς. Ὅταν πῆγαν καὶ τὴν φώναξαν τὲς εἶπαν πῶς εἶνε ἀρρωστη καὶ δὲν θὰ ῥθῆ.

— Ἡ κακομοῖρα! εἶπαν ἀναμεταξύ τους. Θά-
ναι ἀρραστη γιὰ νὰ μὴ ἔμπορῆ νὰ ῥθῆ σ' τὴν ἐκ-
κλησιὰ, τόρα ποῦ νὰι κι' ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς
σ' τὸν πόλεμον! Πῆγε κάμμιὰ τάχα νὰ τὴν ὀρῆ;

— Ἐγὼ πῆγα, ἐφώναξε μὲ κοντιοῦλα νόστιμη χωριατοπούλα. Εἴμαστε γειτόνισσαις καὶ φιληνάδες καὶ δὲν μποροῦσα νὰ μὴν πάω ἅμα ἔμαθα πῶς εἶνε σ' τὰ ὄσυχ.

— Καὶ τί ἔχει... Εἶνε βαρὴ ἀρρωστη; τὴν ἀρώτησαν πένι' ἔξη φωναῖς.

— Οὐτ' αὐτὴ δὲν ξέρει τ' εἶν' ἢ ἀρρώστια

Ἦταν ὄμορφη πολὺ ὄμορφη μάλιστα (σελ. 178)

τῆς... Ἐγεῖνε κατακίρην, ἀδυνάτισε πολὺ καὶ ἀπ' τὴν ἀδυναμία δὲν ἔμπορεῖ νὰ σταθῆ σ' τὰ πόδια τῆς. Ἐκλείσε τὸ στόμα τῆς καὶ δὲ μιῶ πρὸ κανενός. Μονάχα ἐμένα μοῦ πε κρυφὰ ν' ἀνάβω κάθε μέρα ἀπὸ ἕνα κερὶ γιὰ κείνον ποῦ λείπει καὶ κινδυνεύει...

— Καλά, εἶπαν δυὸ ἱερεῖς, κι' ἐμεῖς δὲν ἔχομε τοὺς δικούς μας ποῦ λείπονγε; Ἄλλη ἀδερφό, ἄλλη ἀρραβωνιαστικὸ, μὰ δὲν κάνομε εἶτσι... Ἀδτὴ τὸ πῆρε κατὰκαρδα.

Καὶ μὲ τὴν ὀμιλία τῆς Ἀννέζας, τὰ κορίτσια εἶχαν ξεκινήσει καὶ σὲ λίγο ἔφτασαν σ' τὴν ἐκκλησιὰ.

Ἦταν τ' ὄμορφότερο παληκάρι τοῦ χωριοῦ ὁ Κώστας Μαρζούλης. Λεβέντης ἀληθινὸς καὶ καρδιὰ ἀνεκτίμητη. Ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν. Δὲν ὑπῆρχε κορίτσι μὲς' σ' τὸ χωριὸ ποῦ νὰ μὴν ἐποθοῦσε νὰ γίνῃ γυναῖκά του, δὲν ἦτανε σπῆτι ποῦ νὰ μὴν ἤθελε νὰ τὸν κάμῃ δικὸν του. Εἶχε πολλὰ χαρίσματα ἐκτὸς τῆς λεβεντιάς του. Ἦταν γενναῖος καὶ τὸ ἀπόδειξε πολλαῖς φοραῖς. Ἦταν πονόρηνχος καὶ καλοκάγαθος. Καὶ τοῦτο τὸ ἤξεραν. Στὸ ὕστερο εἶχε καὶ ἀρκετὴ περιουσία

ὄστε νὰ λογαριάζεται ἀπ' τοὺς πρώτους τοῦ χωριοῦ.

"Ὅλα τὰ κορίτσια τῆς σειρᾶς του τὸν εἶχαν ζητήσει, μὰ ἐκεῖνος δὲν εἶπεν ἀκόμα τὸ νὰ ἰ. Γιατί; . . . Κάνεις δὲν τῷ ξερῶ καὶ μόνον διὰ τὸν Δῆμαρχος τὸν ἐζήτησε γὰρ τὴν κόρη του κ' ἀρνήθηκε πάλι, τότε ἄρχισαν νὰ βάζουν σ' τὸ νοῦ τους πῶς εἶχε ἀπόφασιν νὰ μὴ σκλαβωθῆ σ' τὰ δίχτυα τοῦ γάμου.

Μὰ δὲν ἦτανε καὶ τοῦτο πιστευτό. "Ἐνας νέος, ὠμορφος, λεβέντης σὰν κ' αὐτόν, ν' ἀφήσῃ τὰ νεῖδιά του ἔρημα! . . . Κάνεις δὲν μπορούσε νὰ τὸ πιστέψῃ . . .

Καὶ τότε ἄρχισαν νὰ τὸν παραφυλάνε. Χωρὶς ἄλλο, γὰρ νὰ μὴ τοῦ ἄρῶσον τόσα καὶ τόσα κορίτσια, μὲ νεῖδια, μὲ προίκα, μ' ὠμορφιά, κατ' ἔτρεχε σ' τὴ μέση. Κάποια κρυφῆ ἀγάπη θάχεν ὁ Κώστας ὁ Μαροζούλης.

Σὲ μὲν πολιτεία μεγάλη τέτοια πράγματα μπορεῖ νὰ κρυφτοῦν. Μὰ σ' ἓνα χωριὸ ἀπὸ χίλιες ψυχῆς κάνεις δὲν μπορεῖ νὰ κρύψῃ τίποτε. "Ὁ ἓνας ξέροι τὸν ἄλλο σὰν νὰ ἦταν ἀδέλφια. "Ἐνα βῆμα νὰ κἀνῆς θὰ τὸ μάθουν ὅλοι. "Ἄν δὲν φανερωθῆ σήμερὰ, θὰ φανερωθῆ αὔριο.

Δὲν πέρασαν πολλὲς μέραις καὶ σ' τὸ χωριὸ διαδόθηκε μὲ εἰδησι περιεργῆ. "Ὁ Κώστας ὁ Μαροζούλης ἀγαποῦσε τὴν Ἀννέζα τῆς Μιχάλανας. τὸν εἶδαν τὴ νύχτα νὰ κρυφτοῦν. "Ἐνα ἰσοπανόπουλο περνοῦσε κοντὰ τὰ μεσάνυχτα ἀπ' τὸ φτωχόσπιτο τῆς Μιχάλανας κ' εἶδε τὸν Κώστα ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸν τοῖχο τοῦ περιβολοῦ. Εἶχε παίρῃ ἐπάνω σ' τὸ σκεπασμένο μάρμορο ποῦ ἔνε σ' τὴ γωνιά καὶ μὲ τὸ ἄν χέρι εἶχε ἀγκαλιασμένη τὴν Ἀννέζα ποῦ εἶχε κ' ἐκεῖνη ἀνεβῆ ἐπάνω σ' τὴ μικρὴ σκαλίτσα ποῦ εἶχαν μέσα σ' τὸ περιβόλι τους γὰρ νὰ κλαδενονν τὰ δέντρα.

Ἀμέσως ἢ κακὰς γλώσσαις ἔδοσαν κ' ἐπῆραν. Τὴ τῆς ζήτησε καὶ τὴν ἀγάπησε αὐτὴ τὴ γδυνμῆ! . . . Αὐτὸ τὸ σπητάκι μὲ τὸ μικρὸ περιβόλι εἶχαν ὅλα ὅλα. "Ὁ Θεὸς ξέροι πῶς ζούσανε. Σ' ὅλο τὸ χωριὸ ξέρανε πῶς πολλὲς φορὲς μάνα καὶ κόρη πέφτανε νηστικὲς νὰ κοιμηθοῦνε.

"Ἀχ! τί κακὸς ποῦνε ὁ κόσμος! . . . Καλὰ ἐκεῖνοι ποῦ εἶχαν κόρες κ' ἀδελφὲς καὶ δὲν ἠθέλαν νὰ χάσουν τὸν Κώστα . . . Ἀμ' ἐκεῖνοι ποῦ δὲν εἶχαν κανένα συμφέρον ἀπὸ δαῦτον τί τοὺς ἐννοιαζε κ' ἐπῆραν καὶ τὸ πρόφτασαν τοῦ πατέρα του; Μονάχα ἀπὸ κακία βέβαια. . .

"Ἀχ! τί κακὸς ποῦνε ὁ κόσμος! . . . Γιατί νὰ πᾶν νὰ ταραξοῦν τὸν ἄγιο ἐκεῖνο ἔρωτα ποῦ εἶχ' ἐνάσει δυὸ τρυφερὰς καρδιὰς. Γιατί προτίμησαν νὰ δούν τὸν Κώστα νὰ φορέσῃ σ' τὸ κεφάλι τὸν νεκρικὸ στεφάνι ἀντὶ γαμπριάτικο καὶ τὸν ξφταίε τὸ ἄθωο τὸ κορίτσι κ' ἀντὶ γὰρ

νεκρικὸ πέπλο τοῦ φόρεσαν τὸ κρῦο σάβανο! Μονάχα ἀπὸ κακία βέβαια τῶκαναν.

Γιατὶ ζηλεύουν ἅμα βλέπουν τὸν ἄλλον εὐτυχημένο; Τί τοὺς παίρνει ἀπ' τὴ δική των εὐτυχία; Τί φταίει αὐτὸς ἂν κ' ἐκεῖνοι δὲν εὐτυχοῦν! . . . "Ἀχ! Τί κακὸς ποῦνε ὁ κόσμος! . . .

"Ὁ γέρο-Μαροζούλης πῆγε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὴ λύπη του. Καθὼς τοῦ τὸ παράστησαν μάλιστα τὸ πρᾶγμα οἱ καλοθελητριάδες ποῦ ἔκαναν τὸ ἓνα δέκα, ὁ γέρος ὄχι μόνον λυπήθηκε ἀλλὰ κ' ἐθύμωσε.

"Ἀχ! ἐκεῖνοι οἱ γονεῖς, ποῦ δὲν ξέρον τὴν ἀληθινὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ των, πῶς χτυποῦν ὕστερα μάταια τὸ κεφάλι των, σὰν ἰδοῦν πῶς μὲ τὰ ἴδια των τὰ χέρια ἀνοιξαν τὸ μνημοῦρι τοῦ παιδιοῦ των! . . . Οἱ νεκροὶ δὲν ἀνασταίνονται.

Γιατὶ νὰ θυμώσῃ καὶ νὰ λυπηθῆ ὁ γέρο-Μαροζούλης ἅμα ἔμαθα πῶς ὁ γυῖός του ἀγαποῦσε τὴν Ἀννέζα τῆς Μιχάλανας; . . . Ἦταν τίμιος κορίτσι, κάνεις δὲν μπορούσε νὰ πῆ λέξι ὅσο γι' αὐτό. . . Ἦταν ὠμορφῆ, πολλὴ ὠμορφῆ μάλιστα καὶ γι' αὐτὸ ἴσα ἴσα τὴν ἐζήτησαν ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ γιατί ἦταν ἡ ὠμορφότερη ἀπ' ὅλους.

"Ἐνα μονάχα μπορούσαν νὰ τῆς ποῦν πῶς ἦτανε φτωχὴ. Μὰ εἰν' ἐλάττωμα αὐτό; Μπορεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ τὴ φτώχεια γὰρ φεγάδι. . .

"Ἐπειτα, κ' ἂν ἦτανε φτωχὴ ἢ Ἀννέζα δὲν ἦταν πλούσιος ὁ Κώστας; Τί θὰ τὰ κανε τὰ χρήματα καὶ τὰ ἀμπέλια καὶ τὰ ζωντανὰ ὁ γέρο-Μαροζούλης; "Ὅλα θὰ τὰ δινε φυσικὰ σ' τὸ μοναχογιὸ του. Κορίτσι δὲν εἶχε ἄλλο νὰ πῆς πῶς θὰ μοίραζε τὸ βίός του. "Ὅλα τοῦ Κώστα θὰ τὰ δινε. Τί τὰ θέλε τὰ περισσότερα; Ἦταν ἀνάγκη νὰ πάρῃ πλούσια γυναῖκα ὁ γυῖός του.

Μὰ εἶσι οἱ γέροι, ἀχόριατοι, ξεχνᾶνε πῶς εἶχαν κ' αὐτοὶ στὰ νεῖδιά τους καρδιά. Ξεχνᾶνε πῶς ἀγαπίσανε καὶ μονάχα τὸ συμφέρον κιντᾶνε. Αὐτὸ τὸ ταμάκι εἶνε ποῦ τοὺς κάνει καὶ θάβουν τὰ παιδιὰ τους μὲ τὰ χέρια τους.

Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα ὁ Κώστας ἔγεινε ἀφαντος. Τί ἔγεινε; . . . Κάνεις δὲν ἤξερε τίποτε. Μονάχα ὅσοι κάθονταν κοντὰ σ' τὸ σπητὶ του ἔλεγαν τὴν ἄλλη μέρα πῶς τὸ βράδν ἀκούσιζε μεγάλο παιτρντὶ μέσα σ' τὸ σπητὶ.

Δὲν ἦτανε ἀνάγκη νὰ συλλογιστῆ κανεὶς πολλὴ γὰρ νὰ καταλάβῃ τί ἔγεινε. Πατέρας καὶ γυῖος θὰ τσακώθηκαν τὸ βράδν γὰρ τὴν Ἀννέζα. Τί εἶπαν καὶ τί ἀπόγεινε κανεὶς δὲν ἄκουσε. Αὐτὸ μονάχα ξέρον πῶς ὁ Κώστας ἔγεινε ἀφαντος.

Τὴν πρώτη μέρα ὁ γέρος δὲν ἀνησύχησε καὶ πολὺ, γιατί ἐνόμισε πῶς ὁ Κώστας θάκαγε τίποτε παιδιάστικα πείσματα, ὑπόθεσε πῶς ἦθε-

λε νὰ τὸν φοβίσῃ ὡς ποῦ νὰ πειστῆ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν Ἀννέζα.

— Τί θὰ κάνῃ! εἶπε. Θὰ πέσῃ. . . "Ἄμα ὄδη πῶς εἶμαι ἀκατάπειστος, θὰ γυρίσῃ πίσω μετανοημένος. "Ἐτοι εἶνε τὰ παιδιὰ, θέλουν νὰ κάνουν τὸν καφαλοῦ των. . . Μὰ ἐδῶ ἴσα ἴσα χρειάζεται νὰ βασιάη κανεὶς καλὰ τὰ γκέμια . . . Αὔριο θὰ ξανάρθῃ πάλι ἰσχυρότερο φουριόζος καὶ σὲ μὲν βδομάδα οὔτε θὰ θοιμάται πιά. . .

Καὶ μ' αὐτὲς τῆς οκέφεις πέρασεν ἡ μέρα κ' ὁ γέρος ἐκοιμήθηκε μὲ τὴν πεποίθησιν πῶς τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν δὰ καὶ πολὺ σοβαρό.

"Ἡ ἄλλη μέρα, φώτισε κ' ὁ Κώστας δὲν ἐφάνηκε. Καὶ πάλι ἐβράδνυσε καὶ ἦλθε κ' ἡ ἄλλη μέρα μὰ ὁ γέρος δὲν εἶδε τὸ παιδί του νὰ γυρίσῃ.

Ἐπέρασε μὲν βδομάδα. Κἀνένας δὲν μπορεῖ νὰ παρασιήσῃ τὴν ἀπελπισία τοῦ γερο-Μαροζούλη. Ἐτραβοῦσε τ' ἄσπρα του μαλλιά καὶ τὰ ξερίζωνε τούφαις τούφαις. Ἐχτυποῦσε τὸ κεφάλι του σ' τὸν τοῖχο, γιατί αὐτὸ ἦταν αἰτία ποῦ χάσε τὸ παιδί του, τὸ μονάκριβο παιδί του, ποῦ δὲν εἶχε ἄλλο καμάρι ἀπὸ κείνο. Ἀδυνάτισε, ἔγεινε πεῖσι καὶ κόκκαλο, ἐχλώμυανε σὰν νεκρός, ἐκλαίγε σὰν παιδί κ' ἐφώναζε κάθε ὦρα καὶ σιγμῆ, ζητῶντας τὸν Κώστα του.

— "Ἀχ! ἄς ἔρθῃ κ' ὅποια θέλει ἄς πάρῃ. Ἄς ἔρθῃ μονάχα, ἄς τὸν ἰδῶ μὲ τὰ μάτια μου. Τίποτ' ἄλλο δὲν γυρεύω. "Ἀχ! μὴ μοῦ σκοτώθῃ τὸ παιδί μου! . . . "Ἀχ! ξεροκέφαλο ἐσὺ τὰ φταῖς ὅλα! . . .

Κι' ἔτρεχε πάλι σ' τὸν τοῖχο νὰ τὸ χτυπήσῃ, μὰ τὸν ἄρπαγαν ὅλοι οἱ ὄικοί του, καλλιγάδες, δοῦλοι, γειτόνοι, ποῦ εἶχαν συναχθῆ ὅλοι, ἅμα ἔμαθαν τὴν ἐλεεινὴν κατάστασιν τοῦ γερο-Μαροζούλη.

"Ἐστειλε σ' τῆς Μιχάλανας ν' ἀρωστήσουν μὴν ἤξερε τίποτε γὰρ τὸν Κώστα. Μὰ κ' ἐκεῖ βρήκανε τὴν ἴδια ἀπελπισία. "Ἡ Ἀννέζα εἶχε πέσει σ' τὸ κρεβάτι ἀπ' τὴ λύπη τῆς γὰρ τὸν ἐξαφανισμὸ τοῦ Κώστα.

"Ὁ γέρο-Μαροζούλης πῆγε ὁ ἴδιος κ' ἔπεσε σ' τὰ πόδια τῶν δύο γυναικῶν. Αὐτὸς ὁ περὶφανος γὰρ τὰ πλούτη του πῆγε στὸ φτωχόσπιτο κ' ἐπρόπεσε ζητῶντας μὲ τὰ δάκρυα σ' τὰ μάτια νὰ τοῦ ποῦν γὰρ τὸ γυῖό του. "Ἐνα μοναχὸ τὸν εἶχε κ' ἠθέλε νὰ τότε μοσχρπανιρέσῃ. Φιαιξίμὸ του ἦταν ποῦ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ; Κι' ἐπειδὴ τοῦ ἀγριομίλησε ἴλιγο, νὰ σηκωθῆ νὰ φύγῃ, ν' ἀφήσῃ ἔρημο τὸ γεροπατέρα του! "Ἀ! ἂν ξέρον τίποτα ἄς τοῦ ποῦνε . . . Εἶνε κρῖμα νὰ τὸν τυραννοῦνε εἶσι. . . "Ἄς τοῦ ποῦνε κ' αὐτὸς δοκίμειται μὴπρὸς στὸν Χριστὸ μας νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ τὴν πάρῃ τὴν ἀγαπημένην του . . .

Μὰ ποῦ ξέρανε κ' ἐκεῖνες ἡδυτοχυρισμένες! . . . "Ὁ Κώστας δὲν ἦρθε κἂν νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ

τὴν Ἀννέζα. . . Ὅτι αὐτὴ ἡ κακομοῖρα δὲν ἤξερεν ἂν ζούσεν ὁ ἐκλεκτός τῆς ἡ ὄχι. . . Κι' ἀπ' τὴν ἀγωνία τῆς, ἀπ' τὴ λαχίρα ποῦ δοκίμαζε μονάχα σ' τὴν ἰδέα μήπως σκοτώθῃκεν, ἔπεσε σ' τὸ κρεβάτι κ' ἡ θέρμη τὴν εἶχε λιώσει. . . Παραμιλοῦσε κ' ἀπάνω σ' τὴν κάψα ὄλο τὸν Κώστα, φώναζε.

Ἦταν Μάρτης τοῦ 1897. Σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα δὲν ἄκουγες τίποτ' ἄλλο παρὰ γὰρ τὸν πόλεμο ποῦ θὰ εἶχαμε σὲ λίγο. "Ἐνας φλογερὸς ἐνθουσιασμός ἀναβε σ' τὰ στήθη ὄλων κ' ἡ παλῆς ιδέαις, ποῦ εἶχαν θαφτῆ χρόνια τόρα, ξαναζωντανέψαν.

Ὅλοι σ' τὸ χωριὸ ἄρχισαν νὰ ξεχνοῦν τὸν Κώστα τὸ Μαροζούλη. Ἦταν δέκα μέρες ποῦ ἔλειπε καὶ σ' τὸ διάστημα αὐτὸ ὄλων τὴν προσοχὴ εἶχε τραβήξῃ τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας, ὁ πόλεμος.

"Ὁ γέρο πατέρας του ὄλονα ἐσοῦρωνε κ' ἐστράγγιζε ἀπ' τὴ λύπη του. "Ἡ Ἀννέζα ἀπ' τὴν ἄλλη μερὰ ἦταν ἐτοιμοθάνατη. Ἄρχισαν πᾶ νὰ πιστεύουν πῶς ὁ Κώστας σκοτώθηκε.

Ἀπάνω σ' τῆς δέκα μέραις ἓνας στρατιώτης ἐφάνηκε σ' τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ. Κἀνένας δὲν τὸν ἐπρόσεξε, κανεὶς δὲν τὸν ἐγνώρισε. Μὰ οὔτε αὐτὸς, μίλησε σὲ κανένα. Μόνο μὲ γλήγορο βῆμα ἐπέρασε τὸ διάστημα ποῦ τὸν χώριζεν ἀπ' τὸ σπητὶ τοῦ Μαροζούλη κ' ἐμπῆκε μέσα. (Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΧΛΩΜΟ ΣΤΕΦΑΝΙ

Εἰς τὸ Δεῦκωμα τῆς Βασιλικῆς Π. ἀδελφικῆς μου φίλης.

Νύχτα εἶνε χειμωνιάτικη, ψηλὰ στὸν οὐρανὸν τὰ σύννεφα μαλώνουν, ῥίχνουν βροχὴ μεσ' στὸ χωριὸ καὶ χιόνια στὸ βουνὸ σὰν τὸ βαμπάκι ἀπλώνουν.

Καὶ τῶνα σύννεφο χτυπᾶ τὸ ἄλλο μ' ἀστραπὲς, ποῦ τὰ σκοτάδια σχίζουν, γέρνει ὁ ἄγριος βορῆς τῶν δέντρων τῆς κορφῆς καὶ τὰ νερά βουίζουν.

Γρίζουν στὰ σπῆτια ἢ σκεπές, οὐρλιάζονται σκυλιὰ τὰ νυχτοπούλια σκούζουν, ἴσκι, φαντάσματ' ἀγρυπνοῦν, ξυπνοῦνε τὰ στοιχεῖα κ' ἐμὲ στὸ φόβὸ λούζουν!

Σὲ μαῦρο σπῆτι ὄφρα νῆς μονάχος ἐνευχτῶ, χλωμὸ στεφάνι πλέκω, κ' ἀπ τὸ πλατὺ παράθυρο τῆς γυμνιας κ' ἀνοικτὸ τὴν τρικυμῖα βλέπω!

Κι' ἀκούω τ' ἄγριος μουγκρισμα, τὸ μαῦρο βογγητὸ τῆς ἀπονιάς τοῦ κόσμου καὶ μόνο μένει τὸ χλωμὸ στεφάνι εὐλογητὸ νὰ φαίνεται στὸ φῶς μου.

Ἀπὸ λουλούδια πῶμασαν καρδιὲς ὅπου πονοῦν γὰρ τὸ φτωχὸ κορμὶ μου μὰ μὴ ἀπ' τῆς φίλες τῆς καρδιῆς ποῦ δὲν με λησμονοῦν εἶσι καὶ σὺ, ἀδελφὴ μου!

I. N. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΔΗΘΕΝ ΣΠΑΡΑΞΙΚΑΡΔΙΟΝ

(Επιστολή εἰς τὴν Καν Β...)

Φθινοπωρινὴν τινα ἡμέραν διηρχόμην ἐφιππος μετὰ τινος συντρόφου μου διὰ μέσου τῆς Καλαβρίας.

Ἡ χώρα αὕτη εἶναι κοιτίς τῶν αὐτόσε πλεοναζόντων ληστρικών συμμοριῶν καὶ ἄλλων παντοίων κακοποιῶν ἀνθρώπων, οἵτινες, — δὲν ἠξεύρω διατί — μισοῦσιν ἀσπόνδως τοὺς Γάλλους. Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι τυγχάνουσι μισοῦντες πρὸς πάντα ἄλλοεθνή, τὸν ὅποιον ζητοῦσι, συλλαβόντες εἰς τὴν παγίδα, νὰ κατασπαράξωσιν.

Διηρχόμεθα διὰ τινος ἀποκρήμνου ἔρους, οὐτινος ἀτραπὸς τις ὄλιγον εὐδατωτέρα φαινομένη ἦτο ἢ μόνη διεύθυνσις μας. Καὶ ὅμως ἡ νύξ ἢ προστάτρια τῶν κακούργων ἐπλησίαζε, καὶ οὐδεμία εἰκία ὑπῆρχε πρὸς διανυκτέρευσιν. Πού νὰ πορευθῶμεν; Αἰφνης διέκρινον ἀμύδρον τι φῶς εἰς τὰς κλιτύσας. Ἀπεφασίσαμεν νὰ πορευθῶμεν πρὸς αὐτό, ἀγνοοῦντες ποῖον εἶδος κακούργων εὕρισκετο ἐκεῖ. Προχωροῦντες ἀκούοντες ἐφθάσαμεν τέλος ἐμπρόσθεν καλύδης ἀχρυσκεπούς, ἧς ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτή. Κατήλθομεν ἐκ τῶν ἵππων καὶ εἰσῆλθομεν ἐντὸς αὐτῆς.

Ἐῦρομεν ἐκεῖ οἰκογένειάν τινα καθήμενν ἡμερῶν ἐπιπποῦσιν καὶ δειπνοῦσαν. Ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἀνθρωπίνως. Μᾶς ὑπεδέχθησαν καὶ μᾶς ἔφερον γεῦμα. Ὁ σύντροφός μου γνωρίζων τὴν Ἰταλικὴν κάλλιστα ἤγχισε νὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτῆς περὶ διαφορῶν πραγμάτων.

Τοῖς εἶπεν ὅτι εἰμεθα Γάλλοι, ὅτι δῆθεν ἐχομεν πάμπολλα χρήματα. Ὡ παιδικὴ ἀβροφροσύνη! Τοῖς ὑπεαγέθη ὅτι θὰ τοῖς δώσῃ τὸ ἡμισυ τῶν χρημάτων ἅτινα εὕρισκοντο ἐντὸς τοῦ ἐφιπποῦ του, καὶ ἄλλα τόσα... ὥστε τοῖς ὑπεαγέθη οἰκίας, γῆπεδα κ. λ. π. φαίνεται ὁ σύντροφός μου οὐδόλως ἐσκέφθη ὅτι οἱ Καλαβροὶ εἶναι ἀσπόνδοι ἐχθροὶ τῶν ἄλλων καὶ ὅτι, ἀφοῦ ἀπεκάλυψε καὶ χρήματα πρὸς ἐκείνους, οἵτινες φύσει ῥέπουσι πρὸς τὸ κακόν, ἤθελομεν ἀσχημα τὴν πάθει. Πῶς νὰ ἀποτρέψω τὸν σύντροφόν μου νὰ παύσῃ νὰ μωρολογῇ Ὑποπεύθη ὅτι ἡ οἰκογένεια αὕτη ἦτο ληστοῦ, ἢ δὲ ὑποψία μου αὕτη ἐμεγάλωσε ὅταν εἶδα ἀπέναντι εἰς τὸν τοῖχον ὀλόκληρον ὄπλοθήκην μὲ ὄπλα παντοειδή.

Τέλος μετὰ τὰς φλυαρίας τοῦ συντρόφου μου ἤλθεν ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου. Μᾶς ἔδειξαν τὴν κλίνην εἰς ἣν ἐμιέλλομεν νὰ κατακλιθῶμεν.

Ἦτο δὴ περίπου μέτρα ὑπεράνω τοῦ πατώματος, εὐλινος δὲ κλίμαξ ἔφερε πρὸς αὐτήν. Ὁ σύντροφός μου δὲν ἐδράδυνε νὰ καταληφθῇ ὑπὸ τοῦ ὕπνου, ἐγὼ ὅμως ἀπεναντίας δὲν ἐκλείσα μᾶτι· καὶ πῶς νὰ κοιμηθῶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν κακούργων; Πολλὰ ὥραι παρήλθον ἀγωνίας, ὅτε μίαν ὥραν, πρὸ τῆς αὐγῆς ἤκουσα τὴν θύραν τρίζουσαν. Ἐσήκωσα τὴν κεφαλὴν μου καὶ εἶδον τὸν οἰκογενειάρχην κρατοῦντα μίαν μεγάλην μάχαιραν τὴν δὲ σύζυγόν του λύχον. Ἡ καρδιά μου ἐπαλλε. Αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες μου ἔτρεμον ἐκ τοῦ φόβου μου.

— Πρέπει νὰ κόψωμεν καὶ τοὺς δύο; ἠρώτησεν ὁ σύζυγός τὴν σύζυγόν του.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ἐκείνη. Μόλις ἤκουσα τὰς λέξεις ταύτας κτὶ ψυχρὸς ἱδρὼς διέρρευσε τὸ μέτωπόν μου. Ἐν τῷ μεταξῷ οἱ δύο σύζυγοι ἐξῆλθον. Τότε ἐγὼ προσεπάθησα νὰ ἀφηνείω τὸν σύντροφόν μου ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Ἡ θύρα πάλιν ἠνεώχθη, ὁ δὲ σύζυγός δώσας εἰς τὴν σύζυγόν του τὴν μάχαιραν εἶπε πρὸς αὐτήν.

— Σιγά, νὰ μὴ τοὺς ἐυπνήσῃς. Τότε ἡ γυνὴ ἀνέρχεται τὴν σκάλαν καὶ ἀπλώνει τὴν μάχαιραν... (κρίμα πρῶτον ὁ σύντροφός μου θὰ ἐφονεύετο)... Ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μου ὅτε ἀντὶ νὰ φονεύσῃ τὸν σύντροφόν μου, κόπτει ἔν τεμαχίον χοιρομήριον τὸ ὅποιον ἐκρέματο εἰς τὸν τοῖχον. Ἐπειτα κατήλθεν... Ἐγὼ τότε ὡς ἀναίσθητος ἐδυθίσθην εἰς σκέψεις καὶ ἀπεκοιμήθην.

Τὴν πρῶταν ἔρχεται ὀλόκληρος ἡ οἰκογένεια διὰ νὰ μᾶς ἐυπνήσῃ. Ἀφοῦ ἠγέρθημεν ἐπορευθήμεν εἰς τὸ πρόγευμα.

Ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἐκ νέου ἡ ἐκπληξίς μου, ὅτε εἶδον ἐπὶ τῆς τραπέζης δύο ἀλεκτορας κοκκινιστοὺς...

Θὰ ἠνοήσατε καὶ σεῖς βεβαίως ὅτι ἡ λέξις «νὰ κόψωμεν καὶ τοὺς δύο» ἐφηρμόζετο εἰς... κοκόρους. (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΜΑΓΙΚΟΣ ΓΡΙΦΟΣ

Η ΠΑΤΡΙΣ

Τί εἶνε ἡ πατρίς; Πῶς δυνάμεθα νὰ περικλείσωμεν εἰς τινὰς δραπέτιδας μόνον λέξεις, τὸ ἀγαθὸν τοῦτο τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα μόνον πληροῖ τὴν ψυχὴν ἀγνώστου καὶ αἰφνηθίου πυρός, μεμιγμένου μετ' ἔρωτος, ζηλοτυπίας καὶ ὑπερηφανείας.

Ἡ πατρίς! ἦτοι αἱ πρῶται ἐντυπώσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας, αἱ ἀναμνήσεις τῶν προγόνων καὶ αἱ διηγήσεις τῶν αἰσθησασαί, ὁ γλυκὺς ἦχος τῆς μητρικῆς διαλέκτου, αἱ μακρὰ καὶ ἀγαπητὰ παρατηρήσεις τῶν ἰδίων λόφων, τῶν ἰδίων κοιλάδων, τοῦ αὐτοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ πατρίς! ἦτοι αἱ πρῶται ἀνασκιρτήσεις καρδίας δωδεκαετοῦς ἐπὶ σελίδος ἱστορίας, οἱ πρῶτοι ὄρκοι νεανίου εἰς τὸ ὄν τοῦτο τὸ πλήρες μυστηρίου, τὸ ὅποιον ὁμύει νὰ ἀγαπᾷ: ἡ ὑπερηφάνεια τέλος νὰ τὸ ὑπηρετήσῃ εἰς κατάλληλον περίστασιν, ἢ ἀνάπαυσις τοῦ ἡσυχίου γέροντος διὰ τὸ μέλλον τῶν τέκνων του, ἢ πεποίθησις ὅτι ὁ ξένος δὲν θὰ διαταράξῃ τὸν τάφον του.

Ἡ πατρίς! ἦτοι ἡ ἐκκλησία ἔνθα ἐλάβομεν τὸ βάπτισμα, καὶ ἔνθα ὁ νεκροθάπτης φυλάττει τὰ ἱερά ὄστα τῶν πατέρων μας.

Ἡ πατρίς! ἦτοι ἡ ἐθνικὴ σημαία τὴν ὁποίαν εἰς τοὺς τελευταίους κινδύνους τῶν μαχῶν ἑκάτον χεῖρες τὴν ὀδηγοῦσι διὰ μέσου πυρός καὶ θανάτου.

Ἡ πατρίς! ἦτοι τὸ σύνολον λαοῦ, ζῶντος ἐλευθέρως, εἰς ἐλεύθερον ἔδαφος μεγάλης πατριδος.

Πάντα ταῦτα καὶ ἄλλα ἀκόμη περικλείονται εἰς μίαν μαγικὴν λέξιν, ἐκφράζουσαν τὴν ἑνωσιν ὅλων αὐτῶν τὰ ὅποια ὁ Θεὸς ἔθεσεν εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων ὡς τὰ ἀγαπητότερα καὶ ἱερώτερα πράγματα.

Ρόδος.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ Δ. ΔΡΑΚΙΔΗΣ

ΘΥΜΗΣΟΥ

Θυμήσου! σὺν πετιῶταν ἄστρον ἀγέρα
τὸ μαῦρον τὸ σκοτάδι, ἢ καταγνιά,
σὺν ἐξαναγεν ὁ ἥλιος τὴν ἡμέρα
καὶ κρύβετο ἄστρον πέλαιγο βαθεία.

Θυμήσου! Ἐαπλωμένη ἄστρον χορτάρια
τοῦ κήπου σου ῥοφουσεσ τὴ δροσιά
καὶ γὼ μὲ μίαν περίσσια παραθάρια
ἦρθα ζητιάνος τῆς καρδιάς σου, κορασιά!

Καὶ σὺ, φιλόνηρω, καλὴ χριστιανοπούλο,
— Νά! πᾶρ' τὴ! μοῦπερ, χόρτασέ τὴν πειά!

τῆς λεμονιάς θυμήσου τὴν εἰζούλα
τὸ μόνο μάρτυ μαρ ἐκείνη τὴν βραδυά.

MINION

ΜΙΑ ΣΕΛΙΔΑ ΑΠ' ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΟΥ

Στὸ Βενέτη Βενετσιανίκη.

Κουρασμένος, ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν κατὰ κόρον ἀπόλαυσιν τῆς ζωῆς, ἐγύρισα ἰστὴ μικρὴ κάμαρά μου μετὰ τὴν πρόθεσι ν' ἀναπαύσω τὸ λειποψυχισμένο ἐγὼ μου.

Εἶνε καιρὸς τώρα, ποῦ βγαίνω κάθε πρωὶ με μιά ἀχτίνα ἰστὴ ψυχῆ, ἢ ὅποια ὅμως πρὶν προφτάσῃ ν' ἀνοιχθῇ καὶ τὴν φωτιστὴ σβύνεται μέσα στὸν ὠκεανὸ τῶν φροντιδῶν, ὡς ποῦ τὸ βράδυ γυρνῶ ἀργὰ, κηδεύοντας μιά νεκρωμένη ἐλπίδα, μοναχὸς ἰστὴ κάμαρά μου καὶ πέφτω ἀγκαλιάζοντας ἕνα χρυσὸ ὄνειρο ἰστὴ ψυχρὸ κρεβάτι μου τὴν ἡμέρα ὅμως αὕτη κάποιος ἀνεμὸς ἀπὸ κείνους ποῦ συνήθως νέουσι ἰστὸ πέλαγος αὐτό, ποῦ τὸ λένε ζωὴ, μ' εἶχε παρσύρει σ' ἕνα τρικυμιῶδες πάλεμμα καὶ ἐπάλεψα μετὰ τὰ νύματα τῆς ἡδονῆς, τοῦ πόθου καὶ τῆς ἐξηντλητικῆς ἀπολαύσεως καὶ, καραδοτσακισμένος κυριλεκτικῶς ἐγύρευα νὰ βρῶ ἀνάπαυσι ἰστὸ ἀκύμαντο λιμάνι. Μὰ ἡ ψυχὴ μου ὀρμητικὴ καὶ ἐξαγριωμένη ἀπὸ τὸ πάλεμμα δὲν ὑπέφερε τὴν ἡρεμία. Οἱ τοῖχοι τῆς κάμαράς μου, ποῦ τόσους πόθους εἶχανε περικλείσει ἄλλοτε, ποῦ τόσα μαγικὰ παλάτια εἶχανε χωρέσει, ποῦ τόσες ἐλπίδες εἶδανε ἐλευθερὸς νὰ φτερουγίζουσι, τώρα ἦταν στενὴ γιὰ τὴν παραγμένη μου ψυχῆ τὸ πάντοτε κρῦο κρεβάτι μου ἦταν ἀνίκανο τώρα νὰ σβύσῃ τὴ φλόγα, ποῦ μ' ἔκαψε. Ἀνοῖξα τὸ παράθυρο καὶ νύσταξα καθαρὸ οὐρανὸ τὰ λαμπιρίζοντα ἀστέρια εἰδείχον ἀτελείωτο δρόμο ἰστὸν παραγμένο λογισμό μου νὰ γυθῆ νὰ τρέξῃ, μ' αὐτὸς σὺν τὸ φοβισμένο ἄλογο ἰσταματοῦσε.

Χωρὶς νὰ ξέρω τί κάνω ἀνοῖξα τὸ συρτάρι μου καὶ ἀνεσκάλευα κατὶ παλαιὰ χειρόγραφο. Γοργὰ γοργὰ περνούσανε ἰστὰ χέρια μου σκόρπια φύλλα, ποῦ τὸ καθένα ἔκλεινε καὶ ἕνα κομμάτι ψυχῆς: εἶδῶ ἦταν γραμμένος κάποιος χαμένος πόθος: ἐκεῖ μὲν πλανημένη ἐλπίδα: ἄλλοῦ ἦταν ὑγρὸ ἀκόμα ἕνα δάκρυ παραπόνου, μὲ φωνὴ ἀπελπισίας, ἰστὸ ἄλλο ἕνα γλεῦδος: καὶ ἐγύριζα ἐγύριζα ἀχόρταγα ζητῶντας νὰ ῥομφήξω πίσω, ὅτι μοῦγε πάρει ἡ ζωὴ, νὰ μὲ ξέψω ὅ,τι εἶχε γυθῆ ἰστὸ χαρτί ἀπάνω: καὶ ἔτρεχανε γοργὰ τὰ φύλλα καὶ ἀνεκουφίζετο ἡ ψυχὴ μου, σὰ μάνικα ποῦ εὕρισκε τὰ χαμένα τῆς παιδείας. Καὶ ἐγύριζα ἐγύριζα ὡς ποῦ ἔφτασα τὸ τελευταῖο φύλλον, ποῦ εἶχα γραμμένα τὸ πρῶτό μου τραγουδάκι, ἕνα μικρὸ ἀφιέρωμα σ' ἐκείνη, σ' ἐκείνη ποῦ πρώτη ἄρχισε νὰ μοῦ ξεσχίξῃ τὴν καρδιά, ποῦ πρώτη ἄρχισε νὰ μοῦ πικραίνῃ τὴ ζωὴ, σ' ἐκείνη εἶχα ἀφιέρωση τὸ πρῶτο τὸ ἀγνότερο κομμάτι τῆς ψυχῆς μου. Καὶ τὰ ῥομφήξε τὸ μάτι μου ἀχόρταγα ὅλα καὶ τ' ἀγκάλασε ὅλα ὀλόφτερη ἡ ψυχὴ μου καὶ ξανάνευσε.

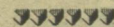
Τότες χαρούμενος, τρελλός, εὐτυχισμένος ἔβαλα φωτιὰ ἰστὰ παλῶχαρτα ἐκείνα ποῦ δὲν μοῦ χρειάζοντο πειά, ἀφ' οὗ τίποτε δὲν με συνέδεε μετὰ παρελθὸν καὶ ἰστὴ λάμψη τους τὴν ὠχρὴ τὴν παραπονεμένη ἐκοψα τὸ νῆμα ποῦ με συνέδεε μετὰ περασμένα.

Καὶ με μιά καινούργια δύναμι μέσα μου, με μιά

νέα ζωὴ ἐγύρισα εὐελπίς τὰ μάτια ἰστὸ δρόμο ποῦ ἔχω νὰ κάμω καὶ μ' ἕνα κρυφὸ ἐγώισμὸ εἶδα τὸν ἑαυτό μου ἕτοιμο μετὰ πλήρη αὐτοπεποίθησι νὰ βαδίσῃ.

Ἰούλιο, 1903.

ΜΙΜΗΣ ΑΦΕΝΤΑΚΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΥΣΤΥΧΩΣ

Ἡ ψυχὴ μου εἶναι περίλυπος εἰς θανάτου. Εἶναι ἀπερίγραπτον τὸ ἄλγος αὐτῆς, ὅπερ τὴν περιβάλλει.

Φεῦ, ὁ ἄνθρωπος προϋποθέτει, ἀλλ' ὁ Θεὸς διαθέτει.

Εἰς αὐτὸν ἔδω τὸν μάταιον κόσμον, τὸν κατ' εὐφημισμὸν καλούμενον κόσμον, πράγματι δὲ ἄκοσμον, οὐδὲν εἶναι ἀσφαλές καὶ βέβαιον. Ἡ εὐτυχία θραύεται, ὡς Φεβεντιανὸν ἀγγεῖον. Πολλάκις ζῆ ὀλιγώτερον τῶν ῥόδων καὶ τοῦ ἀρώματος τῆς Ἰασημῆς. Τὸ Πᾶν εἶναι ἐρμῆιον φθονερῶ καὶ χαραινῶ του πεπρωμένου.

Μαραίνονται τάχιστα τὰ ἴα καὶ ζῆ ἡ ἄκανθα καὶ ἡ βᾶτος. Οὐδεὶς εἶναι σταθερῶς εὐτυχής. Τὰ ῥόδα μακραίνει ὁ λίψ, τὸ εὐθυμον πτηνόν, τὸ χορδαῖον καὶ κελαιδοῦν εἰς τὰ δάση, σπαράττει διερχόμενος ἰέραξ. Τὴν γαλήνην ἀτανίζει ἡ τρικυμία καὶ τὴν αἰθρίαν τὰ νέφη καὶ ἐκεῖ ποῦ ἀκτινοβολεῖ ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία, ὁ νυκτοκόραξ ὁ ἀπαίσιος θρηγεῖ πενθύμως. Ὁ θάνατος θραύει τὴν ζωὴν, καὶ τὸ πᾶν εἶναι ἀλγεῖν καὶ ἀπεχθὴς κωμωδία.

Καλάμαι, 25 Ὀκτωβρίου 1903.

ΑΛΕΞ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΑΠ' ΤΗΣ «ΣΤΡΟΦΕΣ»

Καὶ μοῦπερ ἕνα βράδυ
Κι' ἐχαμήλωσαν τ' ἀστέρια
Κι' ὅλα σοῦ ἀπλωναν τὰ χέρια
Καὶ σὲ κράζανε μαζύ.
Καὶ μοῦπερ ἰστὸ σκοτιάδι
Κ' ἔσταξε ἀπ' τὸ φεγγάρι
ἰστὴ γῆ χάρι περισσή.
Κι' ἐζωνιάνεψαν οἱ ἴστροι
Κι' ἀργὰ πρόβαλεν ἡ αὐγή.
Καὶ μοῦπερ καὶ ἀπ' τὸν ἥλιο
Κάποιος φῶς γύρω μου χύθη
Ποῦ ποτὲ δὲ θὰ σβυσθῇ.
Καὶ μοῦπερ μέσ' ἰστὸ δάσος,
Καὶ τ' ἀκοῦσαν τὰ πουλιά
Καὶ τὸ λένε ἰστὸν ἀγέρα
Κι' ὁ ἀγέρας ἰστὰ κλαριά.
Κι' ἀπὸ τὸν ἀγέρα πάλι
Κάθε κῆμα ποῦ κινεῖται
Τὸ ξανάπε ἰστὸ γυαλό.
ἰστὸν ἀπόκριφο καῦμό σου
ἰστὸν φεύγουνε τρυγέρω
Κι' ὅλα τραγουδοῦνε γύρω
ἰστὸ δικό σου τὸ σκοπό,
Ποῦ ποτὲ δὲ θὰ μπορέσω
ἰστὸ τραγοῦδί μου νὰ βροῦ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΒΑΡΛΕΝΤΗΣ

★ ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΑΘΗΝΩΝ ★

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΠΑΝΤΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ο "Εσπερος" ητύχησε να συγκαταλέξη μεταξὺ τῶν συνδρομητικῶν του τὴν ἐκ Τριγκάλων συμπαῆ καλλιτέχνηδα, τῆς ὁποίας τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν σήμερον. Τὸ ἔργον της, ὅπερ ἐθανυμάσθη ὑπὸ ἐπιτεμιμένον κεφαλῶν, κοσμεῖ τὸ καλλιτεχνικὸν τῆς Ἐκθέσεως τμήμα. Ὅσοι ἐκ τῶν πολυπληθῶν συνδρομητικῶν τοῦ "Εσπερου" ἐπεσκέφθησαν τὸ τμήμα τοῦτο τῆς Ἐκθέσεως, θ' ἀπεκόμισαν τὰς μᾶλλον εὐαρεστοὺς ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ καλλιτεχνήματος τούτου, ὅπερ, τεθεμιμένον εἰς περιβλεπτοὺς θέσιν, ἐπισπᾷ τὸν θανασιμὸν τῶν θεωμένων. Διὰ τοὺς μὴ εὐτυχήσαντας νὰ ἴδωσι τὸ ἀριστούργημα τοῦτο ἀναγράφομεν ὅτι παριστᾷ τὸν Ὀθέλλον διηγούμενον τὰ κατορθώματά του εἰς τὸν Ἀνοδαμόναν καὶ τὸν πατέρα της, ἔχει δὲ κεντηθῆ διὰ βελόνης τοσοῦτον ἐπιτυχῶς ὥστε ἐξ ἀποστάσεως δυσχερῶς πείθεται τις ὅτι δὲν εἶνε ἔργον τοῦ χρωστήηρος. Ἀυτοῦμεθα μὴ δυνάμενοι ἐλλείπει χώρον νὰ ἐπεκταθῶμεν, ἴσως ὁμοίως ἐν ἄλλῳ φύλλῳ τοῦ "Εσπερου" δημοσιεύσομεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ θανασιμίου τούτου ἔργου, οὗτινος ἡ ἀξία εἶνε πολὺ ἀνωτέρα τῶν 10,000 φράγκων, ἀνθ' ὧν πωλεῖται.

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ

[Ἀπὸ ἓνα τόμον τοῦ κ. Jules Renard πλήρη μικρῶν χαριτωμένων εἰκόνων, ἐκδοθέντα πρὸ καιροῦ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον, μεταφράζω χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ "Εσπερου" τὰ κατωτέρω].

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΣΗΜΕΙΟΝ

Μέσα εἰς τὸ περίπτερον φιλονεικοῦν παίζοντες τὰ χαρτιά, ὅταν ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος εἶναι ὅλος ἐξίψεις καὶ ιδιοτροπία, σηκώνεται βιαστικῶς καὶ στεκόμενος ἴπισω ἀπὸ τὸν Γκανιάρ, τοῦ λέγει:

—Εἶναι καθὼς γιὰ τὴ μάχη σου τοῦ Σολφερίνου. Ἦθελες νὰ μὲ κἀνῆς νὰ πιστέψω πῶς ἦσουν ἐκεῖ. Ὁχι, δὲν ἦσουν.
—Ὁ Γκανιάρ σηκώνεται.
—Γιὰ ξαναπῆς 'το!
—Ὁχι, δὲν ἦσουν! Ἄν ἦσουν, ἀπόδειξέ το, κατεργάρη!
—Ὁ Γκανιάρ, ἐπιτήδειος καὶ ἐλαφρὺς σὰν ἀγριοκάτσικο πηδᾷ ἐπάνω 'στὸ τραπέζι.
—Ἐγὼ ὁ Γκανιάρ δὲν ἤμουν σ'αὐτὴ τὴ μάχη! καὶ δεῖχνύει κτυπῶν μίαν παλαιὰν εἰκόνα κρεμασμένην εἰς ἓνα καρφί.
—Μπορεῖς νὰ πεισμόνης. νὰ σῆξ, ἀλλὰ δὲν ἦσουν, ἀποκρίνεται ὁ Πέτρος.
—Ὁ Γκανιάρ, ἂν καὶ ἐξαγριωθεῖς, συγκρατεῖται, ἀναπνέει, βαθεῶς καὶ βέβαιος περὶ ἑαυτοῦ, ἀρχίζει:
—Βλέπεις αὐτὴν τὴν πεδιάδα;
—Βλέπω 'επειτα;
—Καὶ βλέπεις αὐτὸν τὸν πύργον;
—Ναί, λέγει ὁ Πέτρος, βλέπω προχώρει.
—Ἀπὸ 'κεῖ κάτω, ἐξηκολούθησεν ὁ Γκανιάρ, ἀνεχωρήσαμεν σὰν τοὺς γάτους, γιὰ νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ ὕψηλὰ σὰν τοὺς λέοντα!
—Ὁ Πέτρος δὲν τὸν ἄφησε:
—Ξέρεις ὡραία τὴν ἱστορία σου, τὴν ἱμαθες ἀπ' ἐξῆ.

—Πρέπει νὰ ἐκτοπίσωμεν τὸν ἐχθρὸν, λέγει ὁ Γκανιάρ παραχθείς. Ἀπὸ τὴν θέσιν αὐτὴν ὁ στρατηγὸς μας, ἐκεῖνος ἐκεῖ ποῦ φορεῖ μπότες καὶ ἄσπρο παντελόνι, μᾶς τὸν δείχνει μὲ τὸ δάκτυλο. Ὑπὸ τὸ συχνὸν πῦρ τῶν Ἀυστριακῶν, τὸ ὅποσον ἐπιφέρει εἰς τὰς τάξεις μας μεγάλας καταστροφάς, ἕνας τυμπανιστῆς ἀναχρούει εἰς τὸ ἐθνικὸν του ὄργανον θούρια. Ἐδῶ κυματίζει ἡ σημαία ἐκεῖ σώζεται αὐτὸς ὁ σκύλος, βλέπεις; Ἐδῶ τὰ ἄλογα, αἱ κανονιοφόροι, τὰ φορτηγά, εὐρίσκονται φύρδην-μίγδην. Ἐκεῖ τὸ σῶμά μου προχωρεῖ ἐν πλήρει τάξει. ἵνα ἀποφασίσῃ τὴν νίκην ὁ ἀρχηγός μου, θανασιμῶς πληγωθεῖς ἀπὸ ἐκρηξίν ὀβουζίου, πίπτει ἀνάσκειλα μὲ τὴν σπάθαν ὕψηλὰ, καὶ ἐδῶ, ἐκεῖ ποῦ βραίνει τὸ δάκτυλό μου, ἴπισω ἀπὸ τὰς λόγχας, εἰς τὴν ἄκρα συννέφου ἀπὸ καπνῶν, παρατήρησε αὐτὸ τὸ μαῦρο σημεῖο, τὸ βλέπεις;
—Καὶ πῶς δὲν τὸ βλέπω!
—Τότε, γέρο μου, ἀποκρίνεται ὁ Γκανιάρ, ἂν τὸ βλέπης, μὲ βλέπεις; αὐτὸ τὸ μικρὸ μαῦρο σημεῖο εἶμ' ἐγώ!

—Ἄ, εἶσ' ἐσύ, λέγει ὁ Πέτρος, καλά, ἔστω! Ἄς τὸ ὑποθέσωμεν. Καὶ τὸ μικρὸ αὐτὸ μαῦρο σημεῖο παραπλεύρως ποῖος εἶναι;

Ὁ Γκανιάρ, ἀκουμβῶν εἰς τὸν τοῖχον, μὲ τὸ κεφάλι ἀδείανθ' σὰν αὐτὸ κλοῦδιον, δὲν ἀποκρίνεται τίποτα.

—Διάβολε, ἀστεῖος εἶσαι! Ἰσχυρίζεσαι ὅτι ἦσουν 'στὸ Σολφερίνο καὶ οὔτε κἀν ἔξυρεις ποῖος τοῦλάχιστον εὐρίσκωταν 'στὸ πλάι σου! Ὁ ἕκανεσ καλλιτέρας νὰ ὁμολογοῦσες ἀπ' τὴν ἀρχὴν ὅτι δὲν ἦσουν, καὶ νὰ ἐπάβες τὴν φλυαρία, καὶ νὰ κτυτοῦσες νὰ παίξῃς τὰ χαρτιά σου!

Σικάγον. ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

ἌΝΝΑ Κ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ τόσον ὡραία ὄσον καὶ δύσμοιρος κόρη Ἄννα Κ. Στασινοπούλου, μία τῶν θερμιπέρων συνδρομητικῶν τοῦ «Εσπερου» ἐκδηύθη τὴν 17ην Νοεμβρίου ἐν εἰλικρινεῖ πένθει ὑφ' ἀπάσης τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων. Οὐδεὶς ὀφθαλμὸς εἰμεινεν ἀδάκρυτος. Οὐδεμὴ καρδία μὴ θρηγῆσασα. Οὐδεμία ψυχὴ μὴ ἐκπέψασα εἰς ὕψιστον ὑπὲρ αὐτῆς οἶνον.

θὴν τῆς κόρης διὰ νεκρανθῶν. Ἄσπιλος Νύμφη!

Διὰ τῆς χειρὸς τοῦ ἀδελφοῦ σου ἀπωλέσασα τὰ χρυσᾶ σου ὄνειρα, τίς οἶδεν ἂν εἰς τοὺς οὐρανίους κόσμους δὲν ἔβης ταῦτα πλέον ἀκτινοβόλα, καὶ μὲ τὴν σταθερὰν ἐλπίδα, ὅτι ποτὲ δὲν θέλεις τα ἔδη νεκρά!

Οἴμοι. Δὲν γνωρίζομεν ἂν πρέπη νὰ σὲ θρηγῶμεν ἢ νὰ μείνωμεν ζηλωταὶ τῆς Τύχης σου, καθόσον σὺ ἀπέπηξες ἐκ τοῦ φριδίου τούτου κόσμου πρὶν ἢ ἔβης τὴν φρικτὴν πραγματικότητα ἐγειροῦσαν τὴν θρασεῖαν τῆς κεφαλῆν ἐπὶ τῶν ὀνείρων σου. Ἐνῶ ἡμεῖς... Οἴμοι!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ἸΣΤΗ ΛΕΥΚΗ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ ΝΥΦΗ ἌΝΝΑ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ὅσοι ἀπὸ σᾶς ποτὲ σας ἀγαπήσατε, Ἡ ὅσοι τῶρ' ἀκόμα ἀγαπάτε Ἐλάτε εἰς τὴ Νύφη τὴν πανώμορφη Καὶ μαῦρα μοιρολόγια ἀρχινάτε.

Νὰ κλάψουμε τὴ Νύφη ποῦ μᾶς ἔκλεψε Ὁ Χάρος εἰς τὴ πρὸ γλυκεῖα στιγμή της, Νὰ κλάψουμε τὸν Ἄγγελον ποῦ ἔκλεινε Χιλιάδες ὡμορφιές μέσ' ὀσθ' ψυχῆ της.

ὦ! κλάψετε τὸ ἄνθος ποῦ μαράθηκε, Τὴν Ἄνοιξι ποῦ δὲ γυρνᾷ πιά ἴπισω ὦ! κλάψετε, κί' ἐγὼ μαζύ σας ἔρχομαι! Τραγουδῖ με τὴ Λύρα ν'ἀρχινήσω.

Νὰ κλόψουμε τὴ κόρη ποῦ τὴν ἔφερε Ἰστό μινῆμα, ἀδελφοῦ—ὠμίε—τὸ χέρι, Τὴν ὥρα ποῦ ὁ Γαμπρὸς ἐτοιμαζότανε Εἰς τὸ Βωμὸ τοῦ Γάμου νὰ τὴν φέρη.

Τὰ πρὸ θερμὰ μας δάκρυα νὰ χύσομε, Ἄ προστά της ἢ ψυχῆς μας νὰ γονατήσουν, Τὴ Νύφη ποῦ ὁ θάνατος μᾶς ἄρπαξε Θερμιά, ὦ, ναί θεομιά νὰ προσκυνήσουν.

Νὰ κλάψουμε τὴ Νύμφη ποῦ μᾶς ἔφυγε, Νὰ κλάψουμε τὸ ὄνειρον ποῦ ὀβύσθη, Τὸ πλάσμα τὰ πτερά του ποῦ μόλις ἐάνοιγε Ἰστὴν ἀγκαλιά τοῦ θάνατου ἐκλείσθη.

9 Νοεμβρίου 1903.

ΚΩΝΣΤ. ΜΙΣΗΛΑΪΔΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Δ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(ιδε φύλλον 14ον)

Διά τὸν ἐν λόγῳ διαγωνισμὸν ἐλάβομεν ἐν ὄλῳ 21 διηγήματα, 9 σταλέντα ὑπὸ τοῦ ὄρου φύλου καὶ 12 ὑπὸ τοῦ ἀνδρικοῦ. Μετὰ λύπης μας ὅμως παρατηρήσαμεν ὅτι ὅλοι καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ διαγωνισθέντες ἐδείξαν ἀσύγνωστον ἀδιαφορίαν ὄχι πλεόν πρὸς τοὺς ὄρους, τοὺς ὁποίους ἀπλῶς ὑπεδείξαμεν καὶ συνεπῶς δὲν εἴχομεν κάμμιν ἀξίωσιν ἵνα τηρηθῶσιν, ἀλλὰ πρὸς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἐθέσαμεν ὡς ἀπαραβάτους· διότι ἀπ' ἐνός μὲν ὅλα σχεδὸν τὰ σταλέντα διηγήματα εἶνε ἀπελπιστικῶς κακογεγραμμένα, ἀπ' ἐτέρου δὲ τὰ πλεῖστα ὑπερβαίνουσι τὰς 1000 λέξεις, ἀλλὰ πάλιν ἐστάλησαν ἐκπροθέσμως, καὶ ἐν γένει φαίνεται ὅτι οἱ συγγραφεῖς διηγωνίσθησαν ὄχι πῶς νὰ γράψῃ τὸ καλλίτερον διήγημα, ἀλλὰ πῶς νὰ καταπατήσῃ τοὺς περισσοτέρους ὄρους. Μία τοιαύτη γενικὴ ἀδιαφορία βεβαίως ἐπέβαλλε τὴν ἀκύρωσιν τοῦ διαγωνισμοῦ ὑποχωροῦμεν ὅμως διὰ πρώτην φοράν ἀπέναντι τῆς ἰδιοτροπίας αὐτῆς τῶν κ. κ. συνδρομητῶν μας διαβεβαιούντες συγχρόνως αὐτοὺς ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἀφήσωμεν νὰ ἐπαναλάβουν τὸ αὐτὸ πείραμα ἐπιτυχῶς καὶ δευτέραν φοράν.

Ἡ κρίσις μας ἐπροσπαθήσαμεν ἵνα γείνη μετὰ ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσοτέρας προσοχῆς καὶ ἀμεροληψίας καὶ υποθέτομεν ὅτι δημοσιεύοντες ταύτην σήμερον ἀνταποκρινόμεθα ὅπως ἴσως τὸσον εἰς τὰς ἰδίας ἡμῶν ὑποσχέσεις ὅσον καὶ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἀξιωματικῶν κ. κ. συνδρομητῶν μας· δηλοῦμεν δὲ καὶ τοῦτο, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρεξηγήσεως, ὅτι ἐάν που μετεχειρίσθημεν ὑφὸς εἰρωνικὸν καὶ πῶς δηκτικόν, τοῦτο δὲν τὸ ἐκάμομεν ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ κακίσωμεν κανένα, κάθ' ἄλλο· ἀλλ' ἀπλῶς καὶ μόνον ἵνα καταστήσωμεν τὴν κρίσιν μας ταύτην δυνατὴν ὅπως ἀναγνωσθῇ ὅπως ἴσως εὐχαρίστως καὶ ὑπὸ τῶν μὴ ἀμέσως ἐνδιαφερομένων.

Τώρα εἰς τὰ καθέκαστα. Ἀρχίζομεν πρῶτον ἀπὸ τὸ ὠραῖον φύλλον καὶ διὰ τὸ:

1) τὴν «Ζοὴν-Θάνατον» τῆς Μισσαποθαμίας. Διὰ τὸ ἔργον αὐτὸ προτιμῶμεν νὰ μὴν εἴπωμεν τίποτε. Εἶνε ἄτεχνον, ξηρόν, ἀδύνατον καὶ ἀναιμικόν. Τὰ ἴδια θὰ εἰλέγομεν καὶ διὰ τὸν

2) «Ἐρωτὰ τοξότην» τῆς Τοξοθεΐσσης Καρδίας ἐάν μέσα εἰς τὴν ὁμίλην τῆς ἀσυναρτησίας δὲν ἀνεκαλύπτομεν καὶ μίαν ἀκτινα προεργομένην ἀναμφιβόλως ἀπὸ κάποιον μαργαρίτην: «Δὲν ἔχομεν τάχα ἀδικον νὰ παραπονοῦμεθα διότι τὰ βέλη τοῦ ἔρωτος δὲν εἶνε ὅλα χρυσᾶ; Τίς ἀγνοεῖ ὅτι ὁ χρυσὸς δὲν θὰ εἶχε κάμμιν ἀξίαν ἐάν ἦτο ἀφθονώτερος;» Ἐν ἀντιθέσει ὅμως παρελαύνει πομπῶς καὶ μίαν ὀνομαστικὴν... ξεκαπίστρωτη (!) «καὶ διανύοντες τὴν ἀνθηροτέραν ἡλικίαν ἢ καρδία μας τρυφᾷ ἐν παλμοῖς.» Ἐπίσης ἢ φράσις «Ἐδγάλε τὰς περιχειρίδας του» (καθὼς καὶ πολλὰ ἄλλα συνάδελφοι) εἶνε ἐντελῶς τραγελαφικῆ.

3) «Ἐάφνου ἐκατάλαβα πῶς ἐρχόντουσαν (;) ἄξοπίσω μου...» Αὐτὰ τὰ διαβάζομεν εἰς τῆς

«Παλιὰς Ἀράμηνες» τῆς Δίδος Μαρίας θῆς Κουτσοδήμου. Λυπούμεθα εἰλικρινῶς ὅτι ἕνα τὸσον βαθὺ καὶ λεπτὸν αἰσθημα τὸ περιέσφιξε μέγχις ἀποπνίξεως ἢ μαλ' ἰαρή κάππα τοῦ κουτσόβλαχου. Ὁ Ἐραστής τῆς Μάρως εἶνε πολὺ λεπτός, τὸ παραδέχομαι· ἀλλὰ πόσον χυδαῖος τοῦ φαίνεται ὁ βλάμης τῆς! Λέγουσιν ὅτι πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν τὴν νεκρὰν γλῶσσαν· συμφωνῶ· ἀλλὰ τί πρέπει νὰ εἴπωμεν δι' ἐκείνην ἢ τὴν πανώλοβλητον ἢ ὅποια χωρὶς νὰ εἶνε πεθαμένη προπηλακίζει τὸσον ἀναίσχυντως τὴν ζωὴν;

4) Ἡ ΚΑ ΚΛ εὐνοίχη Μ... ε με τὸν «Ἐυγνώμονα Ἰδὸν» μᾶς παρουσιάζει τὸν ἀντίθετον πόλον, ὀλιγώτερον μὲν ἀνδρῶν περισσοτέρως ὅμως... κρῦον!.. Ἀντικαθιστᾷ τὸ «ἄν δὲν» διὰ τοῦ «ε. μή», ἐπιτηδεύεται παρακαίμενους ὡς τὸ «ἐμπερικεχαραγμένοις»... καὶ τόσα ἄλλα μὲ ἐντελῶς ἀδικαιολόγητον ἐπιμονήν. Καὶ ἡ ὑπόθεσις ἀναληθὴς καὶ ἐξεζητημένη. Εἰς μερικὰ ὅμως μέρη ἔχει δύναμιν ἐκφράσεως ὄχι τυχαίαν. Τὸ μεγαλύτερον τόλμημα τῶν

5) «Τριῶν τολμητιῶν» τῆς Κορωνίδος εἶνε ὅτι μᾶς μετέφερον θαρραλέως ἀπὸ τοὺς πόλους εἰς τοὺς τροπικούς. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι οἱ τρεῖς αὐτοὶ κατεργαροὶ δὲν ἔχουν τίποτε ἄλλο νὰ ἀπολογηθῶν ὑπὲρ αὐτῶν, ἀρκούμεθα ὅμως εἰς αὐτὸ διότι γνωρίζομεν πολὺ καλὰ ὅτι εἶνε ὄχι μικρὰ ἀρετὴ τὸ νὰ μὴ ἔχη κανεὶς ἀμαρτίας... γονέων.

6) Τὸ ΓΙΑ ΣΕ ΜΙ με τὸ «Μυστικὸν τῆς Μιμῆς» μᾶς παρουσιάζει ἕνα ἀξιοπρεπέστατον χαρακτήρα δοκιμαζόμενον ἐπὶ λεπτοτάτου αἰσθήματος. Δυστυχῶς ὅμως τὸ ὑφὸς εἶνε μᾶλλον μυθιστορηματικὸν παρὰ διηγηματικόν· τοῦτο δὲ γεννᾷ μίαν δυσαρμονίαν ἢ ὅποια ἐξασθενίζει μὲγάλως τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.

7) Ὁ «Ἀδελφὸς καὶ σύζυγος» τῆς Δίδος Μαρίας θῆς Ἀναστασίας εἶνε ἔργον φαντασίας, ἀλλὰ δυστυχῶς μόνον φαντασίας. Ἄνευ ἡθικῶν σκοποῦ, χωρὶς ψυχολογικὴν παρατήρησιν, παρ' ὅλον τὸν φανταστικόν του ὄγκον μᾶς ἀφίνει ἀπαθεῖς. Μῶλα ταῦτα ὅμως δὲν θὰ ἐδισταζόμεν νὰ ἀπονεύωμεν τὸ ἀ. βραβεῖον ἐάν δὲν εἴχομεν ὑπ' ὄψιν μας τὴν

8) «Ἀγροίαν τῆς καρδίας» τῆς Δος Μαρίας Θ. Χρῦση, διήγημα τὸ ὅποσον προκρίνομεν διὰ τὴν ψυχολογικὴν του παρατήρησιν καὶ τὴν ἐν γένει συμμετρίαν. Καὶ ὅμως θὰ εἶχε πολὺ περισσοτέρας ἀξιώσεις

9) «Ὁ ἀπηγορευμένος καρπός» τοῦ Ἰπερχλωρίου Κασσιτέρου ἐάν δὲν ἦτο καὶ τὸ βραβεῖον... ἀπηγορευμένος καρπὸς ὄχι μόνον διὰ τὸν Ἀδάμ, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι φέρουν τὸ... ἐνδύμα του!...

Τὸ διήγημα αὐτὸ ὁμολογουμένως εἶνε θαυμάσιον ὑπὸ πλείστας ἐπιπέσεις... ἀλλὰ πόσον ἀπαισία ἢ γυναικίτικος τοῦ!... οὔτε ἐν κᾶν φύλλον συκῆς!... Καὶ μὲν Κασσιτέρε, δὲν τὸ ἐγάνωνες ἴλιγο νὰ φανῇ κάπως ἀσπροπρόσωπο;... Τί νὰ γείνη... φαίνεται ὅτι ἐν τῇ ἀνόμῳ ἐκείνῃ ἐνώσει... ὑπερίσχυσε περισσότερο τὸ δυσῶδες Χλωρίον, παρὰ ὁ λευκὸς Κασσιτέρος καὶ ἔτσι ὁ... τσέντζερεις ἐμεινεν ἀγάνωτος μολονότι μᾶς ἐγανώσατε τό... μυαλό!...

Παράξενο! Μὲ τὸ ἄσχημον φύλον ἔχομεν καὶ τὰ

ἄσχημα φύλλα!... Καὶ ὄντως πόσον ἄσχημον εἶνε τὸ

10) «Ψεύτικο παραμῦθον» τοῦ Αἰσώπου!... ἄσχημο ὅσον καὶ αὐτὸς ὁ... Αἰσώπος!... Μᾶς διδάσκει μίαν ἀλήθειαν ἀμυήτως... ψευδῆ (!) καὶ φυσικὰ ἀπαισίως πρωτότυπον μὲ ὑπέροχον ἀ... λογοτεχνικὴν δεξιότητα!...

11) Ἄλλο ἄμορφον ἔμβρυον ἢ «Περασμένη Εὐτυχία» τοῦ Πεπτιωκότος. Μία κουραστικὴ ἐξύμνησις τοῦ παρελθόντος χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἐνότητα. Ὁμιλεῖ ὁ συγγραφεὺς ἐναλλάξ περὶ ψυχῆς, περὶ φύσεως, περὶ κοινωνίας ἐνίστε δὲ καὶ συλλήβδην περὶ ὅλων ὁμοῦ εἰς τρόπον ὥστε νὰ γεννᾶται μέσα μας ὄχι ἀλληλουχία ἀλλὰ σύγχυσις αἰσθημάτων ὅπου νομίζει κανεὶς ὅτι τοῦ ὁμιλοῦν τοῦλάχιστον... δύο γυναῖκες συγχρόνως! Καὶ ὁμιλεῖ εἰς γλῶσσαν πολὺ πολὺ... κατ' ἀρρέουσαν. Ἄλλ' ὁ κ. Πεπτιωκὸς δὲν πίπτει μόνον ὀσάκις... κατ' ἀρρεῖ ἀλλὰ καὶ ὀσάκις ἴπταται εἰς: «ὑπερνεφέλους σφαίρας ἐνθ' ἀνατείνονται αἱ ὑπερφρεῖς δέσεις μας πρὸς τὸ παρελθόν, οἵπερ καθιζάνονται ἐν τοῖς αἰσθήμασί μας!»... Κύριε ἐλέησον!...

12) «Νυκτερινὴ φαντασία» τοῦ Εὐρώτα. Ἐνταῦθα ἔχομεν ἴσως ἕνα ἀπὸ τοὺς τελειότερους τύπους τῆς κακῆς ἀντιλήψεως ὅλων τῶν προσόντων τοῦ διηγήματος. Οἱ χαρακτηριστεῖς εἶνε χαλαροί, ἀόριστοι καὶ ἐπὶ πλεόν δυσάριστοι καὶ ἡ δικαιολογία τῶν σκηνῶν καταφανῶς βεβιασμένη. Πολλὰ φράσεις καὶ λέξεις εἶνε ἀπηρόκαλλοι καὶ περιγραφαὶ τινες κακόζηλοι. Τέλος καὶ ἡ ἰδέα τῆς ὅλης διηγήσεως ὡς ὀνειροῦ εἶνε ἀτυχεστάτη.

13) Ἰδοὺ τέλος πάντων αἱ «Αἰγυπτιακαὶ Ἀναμνήσεις» νεογνὸν ἀτέλες μὲν πάντοτε, φυσιολογικώτερον ὅμως ἀπὸ τὰ ἄλλα. Τὸ διήγημα αὐτὸ ἀνήκει εἰς τὸν Ἰψίπετον, ὁ ὁποῖος δὲν ἠθέλησε νὰ πετάξῃ ὑψηλότερον διὰ νὰ συλλάβῃ κάμμιν οὐσιαστικώτερον ὑπόθεσιν ἀλλὰ ἐπροτίμησε νὰ περιπατῇ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐνθ' αὖτε διηγείται ὅτι ἐκρημνίσθη ἕνας Ἄραψ μὲ τὸ ἄλγός του. Αὐτὸ ὅμως φιλιτατῆ Ἰψίπετα δὲν λέγεται πῆσις ἀλλὰ περιπάτημα ἢ μᾶλλον παραπάτημα! Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ ἔργον ἔχει καὶ ἀριετὰ καλὰ, διότι πρῶτον ἀποπνέει κάποιαν εὐχάριστον ἀγνότητα καὶ δευτέρον τὸ ἀ. κεφάλαιον μυρίζει ἀρετὰ Αἴγυπτον.

14) Ὁ «Ἐρως τῆς Ζαμπέτας» τῶν Ἡλεικῶν Νουκτῶν περιστρέφεται εἰς δύο αὐτοκτονίας καὶ μίαν παραφροσύνην. Ἀναμφιβόλως καὶ τὰ δύο ὡς ἀποτελέσματα εἶνε σπουδαῖα ἠθικὰ ναυάγια, τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦν ὡς αἰτίαν φοβερὸν ψυχικὸν σάλον. Ἀτυχῶς ὁ συγγραφεὺς ἀσχολεῖται πολὺ περισσοτέρως μὲ τὸ ἀποτέλεσμα παρὰ μὲ τὴν αἰτίαν. Μᾶς ζωγραφίζει τὴν λύσιν, πρᾶγμα χαλαρὸν καὶ ἄστονον, ἐνθ' διηγείται τὴν δρᾶσιν, πρᾶγμα φύσει δραματικόν. Ἐπρεπε νὰ κάμῃ τὸ ἀντίθετον. Τοιοῦτοτρόπως δὲ θὰ ἀπέφευγε καὶ τὸ ἐπικολυρικὸν ὑφὸς καὶ τὸν ἀκρῆτον ῥωμαντισμὸν τὰ ὁποῖα εἶνε σπουδαῖα κονδύλια διὰ τὸ παθητικὸν κεφάλαιον. Ἐπιτυχᾶναι ὅμως πολὺ εἰς τὰ καθέκαστα ὁ συγγραφεὺς καὶ τοῦτο εἶνε σπουδαῖον προσόν. Ἡ γλῶσσα δὲν μᾶς ἀρέσει ἐν πολλοῖς. Αἱ φράσεις: «ἐκ σμικροτάτης ἡλικίας» καὶ «σπείσωμεν δάκρυ» εἶνε σχολαστικά.

15) Ἡ «Γεροντοκόρη» τοῦ Φιλίππου Βάρδου εἶνε μία πολὺ καλὴ ψυχολογία τῶν σεβαστῶν δεσποινίδων(ς), ἀλλὰ δυστυχῶς χωρὶς δρᾶσιν, χωρὶς πλοκήν, χωρὶς σκηνάς, πρᾶγματα ἀπαραίτητα διὰ τὸ βραβεῖον.

16) Τὸ «Τικ-τάκ τοῦ ὠρολογίου» τοῦ κ. Μάκη Κασσελίδου δὲν φέρει τύπον διηγήματος· εἶνε μία ἀλληλουχία λυρισμῶν ἀποτενομένων πρὸς τὸν χρόνον καὶ τίποτε ἄλλο. Διαπνέει ὅμως τὸ ἔργον μίαν ἀγνὴν μελαγχολίαν καὶ αὐτὸ εἶνε καλὸν προτέρημα.

17) Τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα μὲ τοὺς «Ἐρωτὰς τοῦ Πικέ» ἐπαναλαμβάνει συστηματικώτερον μίαν λαμπρὰν ἀστείότητα τὴν ὅποιαν ἄλλοτε εἶχον φιλοξενήσει αἱ σελίδες μας· ἀλλ' ἀτυχῶς, μολονότι ἡ ὑπόθεσις φέρει σχεδὸν τέλειον τύπον διηγήματος ὑπὸ ἔσπιν πλοκῆς, γλῶσσης καὶ ὑφους, ἐξακολουθεῖ νὰ μὲνῃ ἀπλή ἀστείότης καὶ διὰ τοῦτο ὑστερεῖ

18) τῆς «Ἀνοικτῆς Ἐπιστολῆς» τοῦ Τιτᾶνος, διήγημα τὸ ἔσπιν εἶνε γραμμὸν μὲ ἐπίσης πολλὴν τέχνην καὶ μὲ σοβαρὸν ἠθικὸν χαρακτήρα.

19) Τὸ «Μεταξὺ μας», ἐστάλη ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Ἄλυτου Αἰνίγματος. Τὸ διήγημα τοῦτο ἐκτὸς τῆς ἀδρᾶς ἀστείότητος ἐνέχει καὶ λεπτήν καὶ σοβαρὰν σάτυραν χωρὶς νὰ στερηται τῶν ἀρετῶν τοῦ προηγούμενου, πρᾶγματα τὰ ὁποῖα καθιστοῦσι τὸ ἔργον ἀξιόπαινον καὶ ἐφ' ἡμῶν πρὸς τὸ

20) «Περίεργον Καθῆκον» τῆς Καλύβης σῆς Ἐρμητίδος. Τὸ ἔργον αὐτὸ θίγει ἂν δὲν λύει σπουδαιότατον ἠθικὸν πρόβλημα καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν κυριώτερον τοῦ ἀξίαν. Ἡ γλῶσσά του εἶνε ὁμαλὴ καὶ παραστατικὴ δυστυχῶς ὅμως τὸ ὑφὸς του εἶνε διηγηματικὸν ἐν ᾧ ἡ ὑπόθεσις τὸ ἀπῆται δραματικόν. Αὐτὸ εἶνε τὸ κυριώτερον, ἴσως καὶ μόνον σφάλμα του, ἐνεκα τοῦ ὁποῖου δὲν ὑπερτερεῖ τοῦ προηγούμενου ἐν ᾧ ὑστερεῖ τῆς

21) «Νεκροῦ ὄπτασις» τοῦ κ. Ἀλεξ. Πολυχρονάκη. Ἡ «Νεκροῦ ὄπτασις» εἶνε ἔργον δραματικῆς φαντασίας καὶ πρωτοτύπου μορφῆς μὲ καλὴν ἰδέαν καὶ ἀνάλογον ὑφους.

Ἡ κρίσις μας ἐγένετο τοιαύτη ὥστε τὰ καλλίτερα νὰ ἀκολουθοῦν τὰ κατώτερα· δηλαδὴ τὸ ἀ. βραβεῖον ἀπονέμεται εἰς τὴν «Ἄγνοιαν τῆς Καρδίας» καὶ τὴν «Νεκροῦ ὄπτασις» τῆς «Ἄδελφῶν καὶ σύζυγον», εἰς τὸ Περὶ ἔργον Καθηκόντων καὶ εἰς τὸ «Μεταξὺ μας», τὸ δὲ γ' εἰς τὸ «Μυστικὸν τῆς Μιμῆς» καὶ εἰς τὴν «Ἀνοικτῆν Ἐπιστολήν».

Τὰ δύο πρῶτα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς προσεχῆς φύλλον, παρακαλοῦμεν δὲ τοὺς συγγραφεῖς αὐτῶν νὰ μᾶς στείλωσι τὰς φωτογραφίας των.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ "ΕΣΠΕΡΟΥ,"

Ο ΜΑΝΙΑΚΟΣ ΦΥΣΙΟΔΙΦΗΣ

— Αυτό θα είναι βεβαίως τίγρις, ή λεγομένη άνθρωπο-φάγος τίγρις.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ «ΠΑΡΧΑ» ΜΟΥ

Θυμάμαι όντας σέ κούτιαζα πούσωνα στολισμένη Με νεκρικά τυφάκια λουλούδια γεμισμένη. Καμάρωνες τόσες γλυκά, και τί γλυκά γελούσες. Είχες ξεχάσει τή ζωή μαζή μου που περνούσες. Και κείνη ή όφι ή χλωμή με του θειαφιού τό χρώμα. Με τή λευκά σου σάβανα τό νεκρικό σου στρώμα. "Ηουχο τόσος ήουχο τό κού μετώπό σου, Ακίνητο φεγγαρωτό με τάλλο πρόσωπό σου, Τό στόμα σου έγέλαγε δίχως κι' αυτό να θέλη. Και στραγγιχτά τή χείλη σου 'όρχαν φαρούακια, βέλη. Τά χέρια που μ' αγγάλιαζαν ήταν σφιχτά δεμένα Με μαργαρίτες με χλωμά λουλούδια γεμισμένα. Τα βελουδένια βλέφαρα που με τιάματα παίζον Γράφανε μάση μιά γραμμή πούλεγε : βασιλέφαν. Και βαθουλιές δυό σχοματάδες κάτ' απ' τή φρούδα τή [ομιχτά Ρουφιζανε τή δυό αστέρια — Έναν δλόκλήρό' τιονιά. ΡΟΔΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Ε' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος τήν 1ην Ιουλίου 1903 προς εύρεσιν των λύσεων των εν τοις φύλλοις Ιουλίου, Αυγούστου και Σεπτεμβρίου ε. ε. δημοσιευθεισών 40 Πνευματικών Ασκήσεων.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Εύριπίδης Πετριδης, 31.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ήλεφάντινος Σταυρός, 28.—Ποδηλάτης 25.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χιονισμένος Παρνασσός, 23.—Ερμηίτις, 21.—Βασιλέας του Άργους, 19.

"Εστειλαν πρόσέτι όρθās λύσεις και οι εξής : Φρίδος, 17.—Δεισδαιμόνα και Έρωτομανής, 15.—Ένδοξος Θαλασσοπόρος, 14.—Γκρινήρης Νοικοκύρης, 13.—Έλπις Εύτυγια και Λάτρις Έλληνικής Σημαίας, 12.—Μαγευτική Ποσειδωνία, Έκδικητή και Άστραία 4.—κ. Μ. Κασσελίδης και Φέν-ντέ-Σιέκλ, 3.

Σημ. Ό μετά τό όνομα αριθμός δηλοί πόσας ό ρ θ ά σ λύσεις απέστειλεν έκαστος έ μ π ρ ο θ έ σ μ ω ς.

Συγχαίρομεν άπαντας τους βραβευθέντας και ιδιαίτε- ρως τον κ. Εύριπίδην Πετριδην δν παρακαλούμεν να μίς αποστείλη τήν φωτογραφίαν του ίνα δημοσιεύσωμεν εις τό προσεχές τήν εικόνα του.

Η Διεύθυνσίς

Παρακαλούνται οι έλ ά χισ τοι εκείνοι οι- τινες δέν επλήρωσαν εισέτι τήν εύτελεστάτην άλ- λως τε συνδρομήν των να λάβωσι τήν εύγενή κα- λωσίονη να μίς αποστείλωσι ταύτην ταχέως κα- θόσον και τό έτος πλησιάζει να λήξη.

Πολύ σέ εύχαριστούμεν, φίλτατε Άρχάγγελε, διά τους συνδρομητάς ους μίς ενεγράψατε διά τό προσε- χές έτος.

Είς τους καθυστερούντας Μ α ρ μ α ρ υ γ ά ς έτέθη- σαν μόνον οι καθυστερούντες τετράδια Α' εκδόσεως, φιλάτη Φιλόγελως Κόρη. Τά θερμά μίς συγχαρη- τήρια διά τή εύγενή ύμων αίθήμητα.

Ποτήματά σας, φίλτατε Βράχε τής Φρεατύου, έλήφθησαν. Έπιστολήν σας δημοσιευθείσαν εις τή «Νέα» άνεγνώσαμεν και μίς ήρεσε πολύ.

Μ α ρ μ α ρ υ γ ά ζ ή, φιλάτη Όλειροπόλος Ψυχή, εστάλησαν.

Σας καυπέπομεν, φιλάτη Λεωφόρος Άθηνάς, δι' ότα μίς γράφετε περί καθυστερούντων Μ α ρ μ α ρ υ γ ά ς εις τήν προς τήν Φιλόγελων Κόρην άπάν- τησίν μας.

κ. Γερ. Δρακίδην, Α' ή γ υ π τ ο ν. Συνδρομή σας έλήφθη εύχαριστούμεν πολύ.

κ. Εύάγγ. Παπαγεωργίου, Έν τ α ύ θ α Συν- δρομή σας έλήφθη εύχαριστούμεν πολύ.

Πολύ εύχαρίστως εγκρίνομεν τό ψευδώνυμόν σας, Ρωμαντική Καρδιά. Δι' ύποσχεθείσα ύμων ενεργεία σας εύχαριστούμεν πολύ.

κ. Άνθον Παπαδασιλείου, Έν τ α ύ θ α. Έλλεί- ποντα φύλλα εστάλησαν.

Συνδρομή σας έλήφθη, Προποντιός Αύρα. Διά τους νέους ύφ' ύμων έγγραφέντας πολύ σας εύχαρι- στούμεν.

Μ α ρ μ α ρ υ γ ά ζ ή εστάλησαν, φίλτατε Τρελλέ Έρως.

κ Γ. Άννινον, Α μ ι σ σ ό ν. Διά τήν ώραιάν κάρ- ταν εύχαριστούμεν.

Πολύ εύχαρίστως εγκρίνομεν τό ψευδώνυμόν σου, φίλτατε Άρχηγέ των Πονεμένων Καρδιών. Δι' ύ- ποσχεθείσα ύμων ενεργείας εύχαριστούμεν πολύ.

Έγκρίνονται τή ψευδώνυμα : Ύπερχλωριούχος Κασσίτερος, Άμάραντος, Προσάτης Άγγελος, Ξανθό Άγγελοῦδι, Τιτάν και Νυφίσα.

Μαρμαρυγάς επιθυμούν ν' ανταλλάξουν. Ό Άρ- χάγγελος με τήν Δίδα Νατάλιαν Ροσέλλι, Φρά Διάβολον, Πρωτον Πύρ, Ζιζάνιον Γυμνασιου, Ίουλιαν δε Μοντές, Άνιχνευτήν Ψευδωνύμων, Φέν-ντέ-σιέκλ, Ποδηλάτην, Άνθοδέσην Έων, Έρμηϊάν και Δοξασμένον Στρατηγόν.—Η Δεισ- δαιμόνα με τον Χιονισμένον Παρνασσόν, Ίππό- την τής Πούγκας, Άνοικτήν Καρδιάν, Έρμηίτιδα και Φθινοπωρινήν Νυχτιάν.—Η Πάλλουσα Καρ- δια με τās Δίδας Ίφ Μπρισμιτλάκη και Όλγαν Πατσιάδου (με τή ψευδώνυμά των) Κατακτητήν Καρ- διών (όν δέχεται ως αρχηγόν τής αν τή φνερωσή τή όνομά του), Ίουλιαν δε Μοντές, Λάτριδα του Όραίου, Μινιόν, Βασιλίσσαν τής Καλλονής, Μα- γευτικήν Ποσειδωνίαν, Ύπολαΐδα τής Αδάνης, Έσμεράλδαν, Φθινοπωρινήν Νυχτιάν, Μυρρέεσαν Αύραν και Νύμφην του Άργολικού.—Η Φιλόγε- λως Κόρη με τήν Καρδιαν Γρανίτην, Άγγελον Αύγερινόν, Έρωτομανή και κ. Γ. Άπεργην.—Ό Ύπερχλωριούχος Κασσίτερος με τήν Καλύδην τής Έρμηίτιδος, Ίππότην τής Πούγκας και Άλυ- τον Αίνιγμα.—Η Ρωμαντική Καρδιά με τήν Δίδα Νίτσαν Μακρή, Πάλλουσαν Καρδιαν, Μελαγγολι- κήν Έρμηίτιδα, Βασιλίσσαν τής Καλλονής, Έστεμ- μένην Καλλονήν και Ναυτοπούλαν.—Ό Γ. Ν.

Κ. ό Πατρεὺς με τον Έσπερον, Βασιλέα των Ά- γρίων, Έστεμμένην Καλλονήν και Νύμφην του Άργολικού (Άγγλιστί και Έλληνιστί).—Ό Ούιλ- λιαμ Ο. Κόλδεροπ με τήν Δίδα Ίουλιαν Φραγκο- πούλου (εις ήν θα άπαντήση και αυτός διά τή άλη- θούς όνομάς του) και με τον Ζδ-Ζδ (Έλληνιστί και Γαλλιστί).—Η Έρωτομανής με τον Ίππότην τής Πούγκας και Κατακτητήν Καρδιών.—Ό Περι- γητής με τήν Άχόρταγην Άγάπην, Λάτριδα του Όραίου, Έλπίδα Εύτυχίας, Καλύδην τής Έρμηί- τιδος, Τρικυμιώδη Θαλάσσαν και Ζιζάνιον τής Νε- ολαίας (διά 10 τευχών)—Ό Τρελλός Έρως με τό Ζιζάνιον Πειραιώς και Βράχον τής Φρεατύου.— Ό Ζδ Ζδ με τήν Λάτριδα Μουσικής, Έλλάδα και Ζιζάνιον Άρσακείου.—Τό Φάϊθ-ο-κλέκ με τήν Φι- λόγελων Κόρην και Χρυσάλλιδα (εκ δευτέρου με τόνόμά των).—Η Όλιμμένη Καρδια με τον Όκεά- νειον Άφρόν, Ζιζάνιον Πειραιώς και Βράχον τής Φρεατύου.—Ό Κατακτητής Καρδιών με τον Χιο- νισμένον Παρνασσόν, Χρυσήν Καρδιαν, Μικρό και Νέστιμο, Γαλασίαν, Τρελλόν Έρωτα, Τρικυ- μιώδη Θαλάσσαν, Έαρινόν Άρωμα, Ύπολαΐδα τής Αδάνης, Γάλλαιαν Καρδιαν, Τόξευθεισαν Καρδιαν, Έλπιδοφόρον Άρσακείαδα, Λάτριδα Έλ- ληνικής Σημαίας, Παράξενον, Άστέρα τής Άνα- τολής, Βασιλέα του Κατέργου, κ. Μ. Κασσελίδην, Τζέννυν, κ. Α. Κόκκαλην, Εύελπίδην και Ούιλ- λιαμ Ο. Κόλδεροπ.—Η Άγνωστος με τον Περι- γητήν και Κατακτητήν Καρδιών.—Τό Γισεμί με τήν Καλύδην τής Έρμηίτιδος (με τόνόμά της), Παράξενον και Γαλασίαν.—Τό Άγκάθι με τήν Άστροϊαν, Χρυσήν Καρδιαν, Εύελπίδην, Βασι- λέα του Κατέργου και Τζέννυν.—Η Χρυσάλλι με τό Πρόσινο Άλογο, Έννεύα, Γαλασίαν, Τρελ- λόν Έρωτα, Όλειροπόλον Ψυχήν, Παράξενον και Μουσικόν Όνειρον.—Ό Ίππότης τής Πού- γκας με τήν Δεισδαιμόναν, Βασιλίσσαν τής Καλλο- νής, Χρυσάλλιδα, Ζιζάνιον Άρσακείου και Όνει- ροπόλον Ψυχήν.—Ό Άρχηγός των Πονεμένων Καρδιών με τό Ζιζάνιον Πειραιώς, Καλύδην τής Έρμηίτιδος, Έρωτομανή, Έστεμμένην Καλλονήν, Τρικυμιώδη Θαλάσσαν και Ξενητευμένην Κρή- σαν.—Ό Χιονισμένος Παρνασσός με όλας τās Καρδίας.

Χαίρετισμοί, πληροφορία κ.λ.π. Ό Άρχά- γελος ασπάζεται τον Φύλακα Άγγελον και συμ- βουλευεί τον Άρχηγόν των Δαιμόνων να κρυφθή εις τό πύρ τής κολάσεως διότι αν του παρουσιάζη καμιά φορά τήν πάθη.—Ό Βράχος τής Φρεα- τύος στέλλει διά τής κυματιζούσης θαλάσσης άπειρα φιλά από μακράν προς τον αγαπητόν του Βράχον του Φαλήρου.—Η Όνειροπόλος Ψυχή συγχαίρει τό Άλυτον Αίνιγμα διά τήν β' νίκην του και τήν Καλύδην τής Έρμηίτιδος διά τή ώραία έργα της.— Ό Ούίλλιαμ Ο. Κόλδεροπ συμβουλευεί τήν Όλιμ- μένην Καρδιαν να είναι φειδωλή εις τους ασπασμούς της και ουχι τόσο εύκολος, τον δε Ζδ-Ζδ να μην ενδιαφέρεται τόσο πολύ διά τή ελαττώματα των άλλων διότι ίσως μετανοήση.—Η Λάτρις τής Έλ- ληνικής Σημαίας συμβουλευεί τον Μαύρον Δάιμονα να στρέψη άλλοῦ τās κατακτητικās του βίψεις, πληροφορεί τή Έστεμμένην Καλλονήν ότι τήν γνωρίζει κάλλιστα και παρακαλεί τήν Ροδεσπίρειον Καρδιαν να τής δωρήση ένα ρο υ μ π ι ν ι.— Η Ίδια ασπάζεται τήν Καλύδην τής Έρμηίτιδος ήν έμάντευσε και τήν έρωτā αν ηξήσεν ό αριθμός των κατακτησεών της.—Ό Γ. Ν. Κ. ό Πατρεὺς χαι- ρετā όλους τους συνδρομητάς και συνδρομητριάς μας.—Τό Μή με λησμόνει και ή Χρυσάλλις τάσσονται υπό τήν σημαίαν του Βασιλέως των Άνθένων.—

Ό Ύπερχλωριούχος Κασσίτερος λαμβάνει αυτοδι- καίως τό στέμμα του Βασιλέως των Άγρίων ως ό έσχατος των υπηκόων του τέως Βασιλέως των Ά- γρίων.—Η Φιλόγελως Κόρη συγχαίρει τό Άλυ- τον Αίνιγμα διά τον «Έρωτα τής Νηρηίδος» και τον παρακαλεί ν' ανταλλάξωσιν εκ νέου Μ α ρ μ α ρ υ γ ά ς διά τριών τευχών ως και Cartes-Postales με τήν διαβεβαίωσιν ότι δεν ύπάρχει κίνδυνος καθυστε- ρήσεως των Μ α ρ μ α ρ υ γ ά ς.— Η Ίδια πληροφο- ρεί τό Φάϊθ-ο-κλέκ ότι δεν ήτο δύσκολον να τήν μαν- τεύση άφού τή εφανέρωσε διά των Μ α ρ μ α ρ υ γ ά ς τό όνοματεπωνυμόν της.—Η Έρωτομανής πληροφορεί τήν Καλύδην τής Έρμηίτιδος ότι παύει πλέον τήν ανταλλαγήν Μ α ρ μ α ρ υ γ ά ς.—Ό Κόκ- κινος Δάιμων συμβουλευεί τήν Κατακτητήν Καρδιών να μη φορξ ζ α κ ε διότι.—Ό Άρχηγός των Δαιμό- νων εξ όσων Μ α ρ μ α ρ υ γ ά ς μέχρι τούδε έλαβε κρίνει άξιας του ύποσχεθέντος ύπ' αυτού βραβείου τās του Άλύτου Αίνιγματος όπερ δημοσία συγχαίρει και πληροφορεί ότι προσεχώς θα του στείλη τήν ύπο- σχεθείσαν ελαιογραφίαν. Προς τούτους συγχαίρει και τήν Καλύδην τής Έρμηίτιδος διά τās ώραιās της Μ α ρ μ α ρ υ γ ά ς άς θα εδράθειεν αν δεν ήσαν εις όλας στερεότυποι αί άπαντήσεις.—Ό κ. Τάκης Πλατανίτης εύχαριστεί τον φίλον του κ.Σπυρ. Κα- χριμάνην (μεθ' ου επιθυμεί καλλίτερον να γνωρισθή) διά τή συγχαρητήριά του και τον παρακαλεί να φι- λήσει εκ μερους του τον αδελφόν του Σπύρον.—Ό Βασιλέας του Άργους εύχαριστεί πολύ τον φίλτατόν του Εύρώταν διά τή συγχαρητήριά του και τον πλη- ροφορεί ότι τό κυνήγιον δεν ήτο επιτυχές ουχι όμως και άτυχές. Ό ίδιος παρακαλεί τήν Νύμφην του Άρ- γολικού να τή αποστείλη εν τευχός Μ α ρ μ α ρ υ γ ά ς πρώτη καθόσον αυτός είναι ό αίτιών τήν ανταλλαγήν και συγχαίρει τό Άλυτον Αίνιγμα διά τās πρακτικās του ιδέας άς πάντοτε προτείνει και ιδίως διά τήν άφορώσαν τήν άξίησιν του «Έσπερου». Τήν λαμπράν ταύτην ιδέαν άσμένως επιδοκιμάζει και δεν ακριβάλλει ότι πάντες οι συνδρομηταί μας θέλουσι τον μιμηθή.—Ό κ. Μ. Κασσελίδης θα βρα- βεύση τό καλλίτερον τετράδιον Μ α ρ μ α ρ υ γ ά ς εν εξ όσων θα λάβη μέχρι τέλους Δεκεμβρίου ε. ε.— Τό Άλυτον Αίνιγμα εύχαριστεί θερμώς τον κ. Γεώργ. Θωμοϊδην διά τή συγχαρητήριά του τή έ- ποίτ' του ανταποδίδει διά τό ώραϊόν του ποίημα. Άλλ' ή νίκη διά τήν όποιαν ό κ. Θωμοϊδης τή συγχαίρει είναι φανταστική, κατάλληλον δε θεωρεί τήν περιστά- σιν να εξομολογηθή ενόπιον όλων των συνδρομητών και των δύο φύλων, τους όποιους παρακαλεί μετά συντριβής και εν ειλικρινεί μετανοία να τό συγχαρή- σου. Ίδιαίτερος στρέφεται προς τους κριτάς των δυό διαγωνισμών και τους ικετεύει να εξαντλήσουν τήν επιείκειάν των διά τό Ένοχον Αίνιγμα, τό έ- ποϊον τόσο αναξίως τους ήπάτησε, παρουσιασθέν υπό τρία διάφορα ψευδώνυμα, ως Άλυτον Αίνιγμα, ως Κύμα του Φαλήρου και ως Χρυσούν Ξίφος.— Τήν Πρωταπριλιά όλοι — πλην του Περιγητού — τό ευσυχώρησαν διά τήν φάρσαν των «Άνεμω- νό υ». Άς τό συγχαρήσουν και τόρα και, αν τό ξανακάμη, τότε άς φανούν και αυτοί άμείλικτοι. Τόρα όμως—μέραις που έρχονται—ας του δώσουν άφειν των άμαρτιών του, διά να χριστόν τό Πτωχόν Αί- νιγμα να μεταλάβη του Χριστού με αναπαυμένη συν- είδησι. Η σιωπή θα θεωρηθή ως συγγώμη. Τό ίδιον Άλυτον Αίνιγμα δηλοί ότι οτις επιθυμεί ν' ανταλ- λάξη Μ α ρ μ α ρ υ γ ά ς μαζί του άς στείλη πρώ- τος αυτός τό φυλλάδιον με τήν προίτησιν ότι θα τύχη πάντοτε άπαντήσεως.—Ό πρώην Βασιλέας των Άγρίων βλέπων άφ' ενός μόν ότι αί κατακτη- τικαί πρόδοι του Άλύτου Αίνιγματος δεν προχω-

ροῦν πέραν τῶν Ἀνθών ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι οὐδεὶς ἀναλαμβάνει τὰς ἡνίας τοῦ βασιλείου τοῦ ἀνακαλεῖ τὴν παραίτησίν του.—Ἡ Ὁρτενσία χαιρετᾷ τὰς συνδρομητριάς τοῦ Ἀεσπέρου καὶ πληροφορεῖ τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα ὅτι τὸν ἀναγνωρίζει ὡς ἀρχηγόν.—Ἡ Καλύδη τῆς Ἐρημίτιδος συγχαίρει τὴν Φθινοπωρινὴν Νυχτιάν διὰ τὰς ἐκτάκτους γαλλικὰς ἀπαντήσεις τῆς καὶ πληροφορεῖ αὐτὴν ὅτι προσεχῶς θὰ τὴν ἐπισκεφθῆ ἡ εἰκὼν τῆς.

Εἰς τὰς μετὰ τὴν 12ην Νοεμβρίου ληθθεῖσας ἐπιστολάς θ' ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15ης Δεκεμβρίου ἔ. ῥ

139. Δεξιγράφος Λογοπαϊκτικός.

Ἐσὺ κι' ἐγὼ μ' ἐν γράμμα,
θὰ κάνωμ' ἐν τῷ ἄμα
πόλιν, γνωστήν, μεγάλην,
σ' ἤπειρον ὁμῶς ἄλλην!

140. Δεξιγράφος.

Εἰς τὰς προθέσεις βρίζεις τὸ ἕνα,
τὰ ἄλλα μόριον—ἀντιωνυμία!
καὶ τ' ἀνωτέρω συνηνωμένα,
γλυκὰ φωτίζουν, χύνουν μαγεία!

141. Ἀναγραμματισμός.

Κι' ἂν τοῦ βάρους τοῦ μεγίστου μ' ἐλαφρώσης,
καὶ θελήσω δι' αὐτὸ νὰ κινηθῶ!
πάλιν, λύτα μου, οὐδὲν θὰ κατορθώσης,
γιατὶ δύστηνος καὶ ἤμην καὶ θὰ ᾤ!

142. Αἰνίγμα.

Ἦσ' ἀρσενικὸν μου ὄνομα ἄνδρός θὰ ἀπαντήσης,
στὸ θηλυκὸν μου δὲ πολλοὺς τοιοῦτους θὰ ἀθροίσης.

143—144. Λογοπαίγνια.

α.) Ποῖοι τεχνῆται σ' ἐμποδίζουν νὰ βγαίνης ἀπὸ τὸ σπῆτί σου;

β.) Ποία Νηρηΐς σοῦ λέγει ὅτι ἐξημέρωσε;

145. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν αὐτοκράτειραν:

1) Ἀρχαία πόλις, 2) Μέλος τοῦ σώματος, 3) Ἀρχαῖον ἔθνος, 4) Μάντις, καὶ 5) Πρόσωπον τῆς Γραφῆς.

146. Ἑλληποσύμφωνον.

εἰωμ-εἰει-οι-εἰει-εἰωω.

147. Φωνηεντόλιπον.

κ-ν-λβς-πρ-τ-μ-γντί.

148. Γράφος Ἰνδικός.

Σ4 (ἐπίθετον) Τ1 (ἄρθρον) Σ4 (ἐπίθετον)

Ο1 (μόριον) Τ1 (ἄρθρον) Μ1 (μόριον).

Ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 17 καὶ 19.

109) Διάβολος (Διά—Βόλος). 110) Ῥίον—Ἰον.
111) Ἅγιος, Ἰάγιος. 112) Μελάνη, κονδυλοφόρος καὶ γάρτης. 113—114) α.) Ἅγιος, ἅγιος, ἄγιον, ἄπιον, ἡπίον, ἡπιος. β.) Ἐαλῆ, καλῆ, καλῆς, καλός, κάλλος, ἄλλος, αὐλός, ἀετός. 115) 116) Ζήτη ὁ Ἐσπερος 117)—118) α.) Νοσῶ, σύ, ὅς εἰ ἔχημα Ἰησοῦ σῶσον. β.) Τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τὰ ἀγαθὰ οἱ Θεοί. 119—121) α.) Τὰς καλὰς πειρᾶν δεῖ. β.) Μαγαράβῳτα εἶναι ποιήμα. γ.) Οὐδεμίας τιμῆς ἄξιός ἐστιν ὁ πάντα πράττων τοῦ ἰδίου κέρδους ἕνεκα. 122) Ὡσπερ γάλακτι ἡ γυνή

οὕτως ἡ παιδεία γώσσει τρέφει ἄνθρωπον. 123) Ἡ φιλία ὑπόκειται εἰς θυσίας (ὑφ' ὕλῆ ὑπέκτε εἰς θ εἰς ἰ ας).

124) Ἀνάφη (ἀν-ἀφή). 125) Σφέλας, κλισία, σκολύβριον, ὑποπόδιον. 126) ὩκεἈνός αἰΘήρ Προμῆθεὺς (ἈΘΗΝΑ.) Βρόντης Ἐρατώ

127) Δεῖπνον, δεῖλη, δεῖγμα, ἔνδεια, ἄδεια, οὐδεῖς.

128) Ὁ ἐὰν σπείρη ἄνθρωπος τοῦτο καὶ θερίσει.

129) Φίλει ὡς μισήσω μῖσει ὡς φιλήσω. 130) Ἡ Μῆδεια ἦτον μάγισσα.

ΜΙΚΡΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Προκαλῶ τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα εἰς συναγωνισμὸν ἐν τῷ «Διαγωνισμῷ πρὸς ἐγγραφήν Συνδρομητῶν» ἐπίστοιχματι ὠρολογίου χρυσοῦ ἀξίας ἄνω τῶν 100 δρ. Ἀναμενῶ τὴν ἀπάντησιν. Κατακτητῆς Καρδιῶν.

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Δεῦθυνσις: Ἀθανάσιον Ἀντωνόπουλον, ὁδὸς Μουσειῶν 3. Ἀθήνας. (Cicée-Athènes).

Εὐχαριστῶ τὴν Φθινοπωρινὴν Νυχτιάν διότι ἀπεδέχθη τὴν περὶ ἀλληλογραφίας πρότασίν μου καὶ τὴν πληροφορῶ ὅτι προσεχῶς θὰ τῆ στείλω ἐπιστολήν. Πεθισμένος Ζωντανός.

Ὁ Φλεριανὸς πρέπει νὰ εἶνε ὁ ἀνθρωπώλης σας

ΔΙΟΤΙ

εἶνε ὁ μόνος ὅστις δύναται νὰ σᾶς ἐδχαριστήσῃ με τὰς εὐσυνειδητοὺς τιμὰς του καὶ τὸ ἀπαράμιλλον καλαισθητικὸν γοῦστί του.

Ὅλοι καὶ ὅλαι λοιπὸν ἴστοῦ Φλεριανοῦ

12—Ὁδὸς Ἐρμού—12

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΖΥΘΟΦΙΛΩΝ

24—Ὁδὸς Πανεπιστημίου—24

Θερωδῶς συνιστᾶμεν εἰς ὅλους τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον νέον εὐρωπαϊκὸν Ζυθοπωλεῖον διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ κ. ΙΩΣΗΦ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, ὅπου θὰ εὐρηγε λαμπρὰν περιποίησιν, καθαριότητα, κηπον μεδωμάτια δι' οἰκογενείας, μεζέδες διάφορους καὶ εὐγεστάτην μπύραν με μόνον δρ. 1 ἢ ὀκτ.

Ὅλοι λοιπὸν ἴστο «Κέντρον τῶν Ζυθοφίλων».

Προσεχῶς :

Αἱ ἈΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1904

ΥΠΟ ΚΟΡΝΗΛΙΑΣ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΟΥ

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατὰ Κορσοῦμ-Χαν 23.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῖν ἀντὶ φρ. χρ. 2 δι' ἕκαστον τεύχος.

Εἰς τοὺς προπληρώνοντας τὴν ἀξίαν τοῦ τεύχους δωρεῖται ἐν μικρὸν βιβλίον καὶ διάφορα ἄλλα δῶρα εἰς τοὺς ἐγγράφοντας ἄνω τῶν 15 συνδρομητῶν.